

Forslag

til

Lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m.

Fremsat den 5. november 1957 af *finansministeren*.

§ 1.

Bestemmelserne i §§ 4-8, §§ 10-12, § 16 og § 24 i lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 om midlertidige ændringer i reglerne om påligning af indkomst- og formueskat til staten vil med de ændringer, der

følger af bestemmelserne i denne lovs afsnit III, være at bringe til anvendelse ved skatteligningen for skatteåret 1958-59. Endvidere vil de i denne lovs afsnit I og II indeholdte bestemmelser være at optage i lovbekendtgørelsen.

Afsnit I.

Beskatningen af renteforsikringer, pensionsordninger m. v. og pristalsreguleret aldersopsparing.

§ 2.

Stk. 1. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan fradrages:

- a. Udgifter til arbejdsløshedsforsikring.
- b. Beløb, der indbetales til en konto vedrørende pristalsreguleret aldersopsparing, hvorved i denne lov forstås en i henhold til bestemmelserne i lov nr. 260 af 2. oktober 1956 oprettet indekskontrakt på opsparingsbasis.
- c. Udgifter til præmie vedrørende livrente, overlevelsereente, invaliderente, pensionsforsikring eller lignende renteforsikring, der er tegnet til fordel for den skattepligtige eller hans pårørende, samt bidrag til en pensionsordning, der går ud på at sikre den skattepligtige eller hans pårørende en løbende årlig pensionsindtægt. Som renteforsikring betragtes annuitetsforsikringer, når forsikringssummens ratevise udbetaling efter policen skal udstrækkes over et åremål af 10 år eller mere, eller når for-

sikringen er kombineret med en opsat livrenteforsikring, samt arverenter, alt for så vidt der ikke ved policen er tillagt den til udbetalingen berettigede valgfrihed mellem ratevis eller samlet udbetaling af forsikringssummen. I andre tilfælde vil disse forsikringer i skattemæssig henseende være at betragte som kapitalforsikringer, for hvilke præmier kun kan bringes til fradrag i det under d angivne omfang.

Indskud én gang for alle til en forsikrings- eller pensionsordning af for nævnte indhold kan ikke på samme måde fradrages i indkomsten for det år, hvori indskuddet præsteres, men kan fradrages med $\frac{1}{15}$ i dette og hvert af de efterfølgende 14 år. Hvor præmie- eller bidragsbeløb efter forsikrings- eller pensionskontrakten skal tilsvares over et kortere åremål end 15 år, kan der i det enkelte år inden for præmiebetalingsperioden fradrages en så stor del af det erlagte beløb, som svarer til forholdet

mellem præmiebetalingsperiodens åremål og 15 år; efter præmiebetalingsperiodens udløb kan der i det enkelte år foretages et tilsvarende fradrag, indtil der er sket fradrag for det i alt erlagte præmiebeløb. Såfremt forhøjelse af præmiebeløb vedrørende en skatteydere pensionsforsikring (pensionsordning) skyldes lønstigning på grund af oprykning i højere stilling, opnåelse af større anciennitet og lignende eller en almindelig ændring af pensionsvilkårene for de i en virksomhed ansatte pensionsberettigede personer, kan den forhøjede årlige præmie dog i sin helhed fradrages i det år, hvori den erlægges, selv om den resterende del af præmiebetalingsperioden er under 15 år. Det samme gælder med hensyn til pristalsregulerede forhøjelser af præmier vedrørende en renteforsikring m. v.

Dør den skattepligtige, inden afskrivning af indskud eller præmier i overensstemmelse med foranstående er afsluttet, kan afskrivningen fortsættes af ægtefællen, for så vidt ordningen er truffet til fordel for denne.

- d. Andre beløb end under a, b og c nævnt, som af den skattepligtige er anvendt til pensions- og enkeforsørgelse, livsforsikring, ulykkes-, syge-, invaliditets- og aldersdomsforsikring eller til en pensionsordning med indskud i pengeinstitutter m. v., der på de i § 4, stk. 1, omhandlede vilkår tilsikrer den skattepligtige eller hans pårørende en kapitaludbetaling. Fradraget kan dog ikke overstige et samlet beløb af 600 kr. årlig.

Stk. 2. Bestemmelserne i stk. 1 træder i stedet for bestemmelsen i § 6, stk. 1 c, 2. punktum, i lov nr. 149 af 10. april 1922. Den i stk. 1 c hjemlede afskrivningsret kan kun gøres gældende for indskud m. v., der er foretaget i indkomstår, der ligger til grund for skatteansættelsen for skatteår fra og med skatteåret 1955-56.

Stk. 3. Tontineordninger, der går ud på at sikre deltagerne aldersdomsforsørgelse, og som er oprettet i danske pengeinstitutter i overensstemmelse med vedtægter, godkendt af finansministeren, behandles i henseende til fradragsret for indbetalinger, skattepligt af udbetalinger og oplysnings-

pligt vedrørende disse efter reglerne i § 2, stk. 1 c, § 6 og § 7 i denne lov samt § 8 B i lovebekendtgørelse nr. 203 af 11. juli 1957.

§ 3.

Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan fradrages bidrag til pensionering af de i en af den skattepligtige drevet virksomhed ansatte personer og deres pårørende, når bidraget ydes som løbende årlige tilskud inden for rammerne af en for de pågældende pensionsberettigede fastsat retlig forpligtende pensionsordning. Herudover gående ekstraordinære tilskud til pensionsordninger kan afskrives over en periode af 5 år med lige store årlige beløb. Fradragsenholdsvis afskrivningsretten er betinget af, at bidraget eller tilskuddet definitivt udskilles af yderens formue og undrages hans rådighed. Ophører den skattepligtige med at drive den pågældende virksomhed, og har han i det indkomstår, hvori ophøret finder sted, haft indtægter, hvoraf særlig indkomstskat skal svares i henhold til bestemmelserne i denne lovs afsnit II, skal beløb, der på tidspunktet for ophøret ikke er afskrevet, i videst muligt omfang bringes til fradrag i den indtægt, hvoraf særlig indkomstskat skal svares. I det omfang det uafskrevne beløb ikke kan fradrages i sådan indtægt, kan det fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

§ 4.

Stk. 1. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes ikke beløb, der af den skattepligtiges arbejdsgiver ydes som bidrag til en pensionsordning, som tilsikrer den skattepligtige eller hans pårørende en løbende årlig pensionsindtægt eller en kapitaludbetaling, forudsat at bidraget med påløbende renter og bonus m. v. er unddraget den skattepligtiges rådighed, så længe ansættelsesforholdet består, dog mindst til hans fyldte 60. år. Det skal dog kunne fastsættes, at udbetaling kan finde sted før opnåelsen af den nævnte alder i tilfælde, hvor ansættelsesforholdet ophører på grund af uarbejdsdygtighed eller en tidligere aldersgrænse for pensionering, for kvinders vedkommende tillige indgåelse af ægteskab.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 kommer ikke til anvendelse på personer, der er gift med eller i ret op- eller nedstigende linje beslægtet eller besvogret med arbejdsgive-

ren, eller — såfremt arbejdsgiveren er et aktieselskab — på personer, der er aktionærer i selskabet og i realiteten har afgørende indflydelse på dets dispositioner, medmindre der også for andre personer, ansat i virksomheden, er etableret pensionsordninger, og den pågældende påviser, at ordningen ikke går ud over, hvad der kan anses for passende i forhold til disse pensionsordninger.

§ 5.

Stk. 1. Renter, der tilskrives en konto vedrørende pristalsreguleret aldersopsparing, skal ikke medregnes i den skattepligtige indkomst, så længe de ikke udbetales. Det samme gælder renter, der tilskrives en konto vedrørende en pensionsordning med indskud i pengeinstitutter m. v., samt renter, der tilskrives tontiner af den i § 2, stk. 3, omhandlede art.

Stk. 2. Det på en konto vedrørende pristalsreguleret aldersopsparing, vedrørende en pensionsordning med indskud i pengeinstitutter m. v. eller i en tontine af den i § 2, stk. 3, omhandlede art indestående beløb skal ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige formue.

§ 6.

Til den skattepligtige indkomst henregnes:

- a. Løbende udbetalinger vedrørende pristalsreguleret aldersopsparing, jfr. § 2, stk. 1 b, herunder det af staten ydede indekstillaæg.
- b. Løbende udbetalinger hidrørende fra sådanne arverenter eller annuitetsforsikringer, der i henhold til § 2, stk. 1 c, 2. punktum, betragtes som renteforsikringer.

For renteforsikringer, der falder ind under lov nr. 260 af 2. oktober 1956 om pristalsreguleret aldersforsikring og aldersopsparing, omfatter skattepligten tillige eventuelle indekstillaæg fra staten.

- c. Bonusudbetalinger hidrørende fra forsikringer, hvortil indbetalinger i medfør af § 2, stk. 1 c, fuldt ud kan fradrages i eller afskrives over indkomsten. Undtaget er dog bonusudbetalinger efter invaliderenter og arverenter, der er kombineret med en forsikring som nævnt i § 2, stk. 1 d, såfremt præmien

for renteforsikringsdelen ikke overstiger 20 pct. af præmien for den samlede forsikring, og den årlige bonus for renteforsikringsdelen ikke overstiger 25 kr. Bonusudbetaling i forbindelse med ophævelse af en af de i 1. punktum omhandlede forsikringer beskattes efter reglerne nedenfor under § 7 b.

§ 7.

Af følgende udbetalinger svares en afgift til statskassen efter reglerne i § 8:

- a. Beløb, der udbetales i anledning af ophævelse af pristalsreguleret aldersopsparing, jfr. § 2, stk. 1 b.
- b. Andre udbetalinger end løbende udbetalinger og bonusudbetalinger vedrørende de i § 2, stk. 1 c, omhandlede forsikringer, herunder udbetaling af tilbagekøbsværdi, samt vederlag for opgivelse af retten til en pensionsindtægt.

Dispositioner over en forsikring af den foran omhandlede art, der bevirker, at forsikringen ikke længere opfylder betingelserne for fuld fradrags- eller afskrivningsret for indbetalingerne, anses som tilbagekøb. Hvis en tilbagekøbsværdi ikke findes, træder ved beregningen af det afgiftspligtige beløb kapitalværdien af fripolicesummen på tidspunktet for den pågældende disposition i stedet for tilbagekøbsværdien.

I tilfælde hvor præmiebetalingsperioden er under 15 år, fragår i tilbagekøbsværdien (vederlaget) den del af de betalte præmier m. v., som der ikke er eller har været adgang til at fradrage ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Hvor udbetalingen skyldes, fratræden af stilling eller ophør af pensionsordningen i den virksomheds hvori den afgiftspligtige er ansat, vil de første 1 000 kr. af udbetalingen dog ikke være at medregne ved opgørelsen af det afgiftspligtige beløb. Anvendes det herefter afgiftspligtige beløb eller en del deraf inden 6 månedes fra forsikrings- eller pensionsforholdet ophør til indskud i en tilsvarende renteforsikrings- eller pensionsordning, vil dette beløb fuldtud kunne fradrages ved afgiftens beregning.

- c. Kapitaludbetalinger i henhold til en pensionsordning af den § 4, stk. 1, om-

handlede art, for så vidt angår den del af udbetalingen, der svarer til forholdet mellem på den ene side summen af de af den pågældende arbejdsgiver ydede tilskud til pensionsordningen og på den anden side summen af de samlede bidrag til denne, jfr. dog § 9, stk. 3.

- d. Afgift til statskassen efter de under c fastsatte regler svares endvidere, når der vedrørende en pensionsordning i form af kapitalforsikring foretages en disposition, der bevirker, at betingelserne for den pågældende arbejdstagers ret til ved opgørelsen af sin skattepligtige indkomst at bortse fra de af vedkommende arbejdsgiver ydede bidrag til pensionsordningen ikke længere er opfyldt. Afgiften beregnes på grundlag af forsikringens tilbagekøbsværdi på tidspunktet for den pågældende disposition; hvis en tilbagekøbsværdi ikke findes, træder kapitalværdien af fripolice-summen i stedet for denne.

Foretages der vedrørende en pensionsordning med indskud i pengeinstitutter m. v. en disposition af fornævnte art, svares afgift til statskassen af det samlede indskudte beløb med tilskrevne renter på tidspunktet for dispositionens foretagelse. Har arbejdstagerens årlige bidrag oversteg 500 kr., foretages dog i det beløb, hvoraf afgift skal svares, et fradrag svarende til summen af de beløb, hvormed de årlige bidrag har oversteg 500 kr.

§ 8.

Stk. 1. Af det efter reglerne i § 7 opgjorte afgiftspligtige beløb, afrundet nedad til det nærmeste med 50 delelige kronebeløb, svares en afgift til statskassen på 25 pct. Hvor afgiftspligt opstår som følge af de i § 7 d, næstsidste punktum, omhandlede dispositioner, svares afgiften dog med 35 pct.

Stk. 2. Det påhviler vedkommende forsikringsselskab, pensionskasse eller pengeinstitut m. v. ved udbetalingen af beløb af den i § 7 a-c omhandlede art, eller hvor afgiftspligt opstår som følge af de i § 7 d ommeldte dispositioner, at beregne og indholde den statskassen tilkommende afgift.

Stk. 3. Udbetalinger, hvoraf den i stk. 1 nævnte afgift er erlagt, er fritaget for indkomstbeskatning.

Stk. 4. Den i stk. 1 nævnte afgift kan ikke fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Stk. 5. Beregningen af den i stk. 1 omhandlede afgift kan af den afgiftspligtige inden 4 uger, efter at underretning om afgiftens indeholdelse er givet, begæres efterprøvet af skatterådet i den skattekreds, inden for hvis område den afgiftspligtige har bopæl på tidspunktet for udbetalingen. Hvis den afgiftspligtige ikke på dette tidspunkt har bopæl her i landet, må klage over afgiftens beregning rettes til skatterådet for den skattekreds, hvori vedkommende forsikringsselskab eller pengeinstitut har forretningssted. Sker udbetalingen til et dødsbo eller en person, der hensidder i uskiftet bo efter den berettigede i henhold til policen eller kontrakten m. v., kan afgiftsberegningen begæres efterprøvet af skatterådet i den skattekreds, inden for hvis område afdøde ved sin død var bosat, og hvis han ikke var bosat her i landet, af skatterådet for den skattekreds, hvori vedkommende forsikringsselskab eller pengeinstitut har forretningssted. Over skatterådets afgørelse kan klage indgives til landskatteretten inden 4 uger, efter at skatterådet har truffet sin afgørelse. De foran givne regler finder tilsvarende anvendelse i de i § 7 d ommeldte tilfælde.

Stk. 6. I henseende til bestemmelsen i § 13, stk. 3, i lov nr. 108 af 31. marts 1938 anses klagen at vedrøre det skatteår, som følger efter det kalenderår, hvori afgiften er indeholdt.

Stk. 7. I øvrigt kommer de for indkomstskatten til staten gældende regler, herunder reglerne om selvangivelse af indtægter samt om påligning, betaling, inddrivelse og indbetaling i statskassen af skattebeløb til anvendelse på den i stk. 1 ommeldte afgift, for så vidt de er forenelige med bestemmelserne i nærværende afsnit.

§ 9.

Stk. 1. De i § 6 b og c samt i § 7 b anførte bestemmelser finder ikke anvendelse på udbetalinger efter forsikrings- eller pensionsordninger af den i § 2, stk. 1 c, omhandlede art, der var virksomme ved begyndelsen af det indkomstår, der ligger til grund for skatteansættelsen for skatteåret 1955-56, eller til

hvilke indbetalinger er ophørt før dette tidspunkt.

Stk. 2. Er der til en forsikrings- eller pensionsordning af den i § 2, stk. 1 c, omhandlede art foretaget indbetalinger såvel før som efter begyndelsen af det indkomstår, der ligger til grund for ansættelsen for skatteåret 1955-56, kommer bestemmelserne i § 6 b og c og § 7 b ikke til anvendelse på den del af udbetalingerne, der hidrører fra de før begyndelsen af nævnte indkomstår foretagne indbetalinger.

Stk. 3. Hidrører udbetalinger af den i § 7 c omhandlede art fra pensionsordninger, der er etableret før nærværende lovs fremsættelse, foretages der et fradrag ved opgørelsen af det beløb, hvoraf afgift skal beregnes. For pensionsordninger i form af kapitalforsikring udgør fradraget et beløb svarende til forsikringens tilbagekøbsværdi på datoen for nærværende lovs fremsættelse og for pensionsordninger med indskud i pengeinstitutter m. v. et beløb svarende til det samlede indskudte beløb med tilskrevne renter på den nævnte dato. Den i § 7 c omhandlede opdeling foretages i disse tilfælde alene på grundlag af de efter denne dato betalte bidrag.

§ 10.

I tilfælde, hvor en indekskontrakt i medfør af de af finansministeren derfor fastsatte regler kan overflyttes fra en virksomhed til en anden, medfører overflytning ikke skattemæssige virkninger.

§ 11.

Stk. 1. Af den i § 8 omhandlede afgift

tilfalder en tredjedel den eller de kommuner, hvortil den afgiftspligtige svarer erhvervsskat, eventuelt tillige erhvervsskat, for april kvartal i det skatteår, hvori den afgiftspligtige udbetaling eller disposition er foretaget. Er flere kommuner berettiget til andel i afgiften, vil den nævnte tredjedel være at fordele mellem de pågældende kommuner efter det forhold, hvori det beløb, der for det nævnte kvartal i alt påhviler den afgiftspligtige som kommuneskat, fordeler sig mellem disse. Er den afgiftspligtige ikke skattepligtig til nogen kommune for april kvartal i det pågældende skatteår, tilfalder afgiften fuldt ud statskassen.

Stk. 2. Ved eventuel nedsættelse af afgiften eller ved delvis uerholdelighed fordeles reduktionen forholdsmæssigt på de statskassen og kommunen tilfaldende andele af afgiften.

§ 12.

Den i § 8 omhandlede afgift vil være at udrede i tilfælde, hvor udbetalingen er forfalden, eller dispositionen er foretaget den 1. januar 1958 eller senere. Hvis udbetalingen er forfalden eller dispositionen foretaget før dette tidspunkt, finder de hidtil gældende regler anvendelse. I øvrigt træder de i dette afsnit indeholdte bestemmelser fra og med skatteåret 1959-60 i stedet for de i lov nr. 87 af 29. marts 1957 om beskattningen af renteforsikringer m. v. og pristalsreguleret alderdomsopsparing givne regler.

Afsnit II.

Særlig indkomstskat af visse indtægter.

§ 13.

Særlig indkomstskat i henhold til bestemmelserne i nærværende afsnit svares af følgende indtægter:

1. Fortjeneste ved afhændelse, afståelse eller opgivelse af den til en erhvervsvirksomhed knyttede good-will.
2. Fortjeneste ved afhændelse, afståelse eller opgivelse af tidsbegrænsede rettigheder, såsom patentret, forfatter- og

kunstnerret og ret til mønster eller varemærke.

3. Fortjeneste ved afhændelse, afståelse eller opgivelse af retten ifølge en udbytte-, forpagtnings- eller lejekontrakt.
4. Godtgørelse i anledning af fratræden af stilling.
5. Den i henhold til reglerne i § 6, jfr. § 13, i lov nr. 199 af 6. juli 1957 om skattefri afskrivninger m. v. opgjorte fortjeneste

ved afhændelse m. v. af driftsmidler eller skibe i forbindelse med afhændelse m. v. af den pågældende virksomhed.

6. Den i henhold til reglerne i § 28 i lov nr. 199 af 6. juli 1957 om skattefri afskrivninger m. v. opgjorte fortjeneste ved afhændelse af bygninger og installationer, på hvilke der har været foretaget ekstraafskrivninger i henhold til nævnte lovs § 26 eller forlods afskrivninger i henhold til lov nr. 198 af 6. juli 1957 om investeringsfonds.
7. Beløb, der ved en pensionsordnings opløsning og bortfald tilfalder arbejdsgiveren, når denne i sin skattepligtige indkomst har fradraget de af ham præsterede tilskud til ordningen.
8. Gaver, gratialer og lignende fra den skattepligtiges arbejdsgiver, når udbetalingen sker én gang for alle og i en i den skattepligtiges forhold begrundet særlig anledning, såsom jubilæum eller arbejdsophør på grund af alder eller sygdom.

§ 14.

Stk. 1. Er afhændelse i de i § 13 nr. 1, 2 og 3 nævnte tilfælde sket som led i den pågældendes næringsvej eller foretaget i spekulationsøjemed, svares særlig indkomstskat ikke, men fortjenesten medregnes ved opgørelsen af modtagerens skattepligtige indkomst. Det samme gælder fortjeneste ved tvungen afståelse, når fortjenesten ved et salg ville have været skattepligtig indkomst.

Stk. 2. Når afhænderen af de i § 13 nr. 2 nævnte rettigheder selv har skabt opfindelsen eller værket m. v., svares særlig indkomstskat ikke, men fortjenesten medregnes ved opgørelsen af modtagerens skattepligtige indkomst.

Stk. 3. Hvis modtageren af en godtgørelse i anledning af fratræden af stilling, jfr. § 13 nr. 4, ikke oppebærer indtægt af stillingen for tiden efter fratrædelsen og indtil det tidspunkt, til hvilket han kunne være opsagt i henhold til sin kontrakt eller lovgivningens almindelige regler, vil et så stort beløb af godtgørelsen, som svarer til, hvad han ved sådan opsigelse ville have oppebåret som indtægt for tiden efter fratrædelsen, dog højst for en periode af et år, være at medregne i hans skattepligtige indkomst, og særlig indkomstskat svares da alene af den øvrige del af godtgørelsen.

§ 15.

Indtægter, der omfattes af bestemmelserne om særlig indkomstskat, medregnes ikke ved opgørelsen af modtagerens skattepligtige indkomst.

§ 16.

Stk. 1. Erstatnings- og forsikringssummer sidestilles i dette afsnit med salgssummer.

Stk. 2. Gaveoverdragelse af formuegoder sidestilles i dette afsnit med salg af de pågældende formuegoder.

Stk. 3. Erhvervelse af formuegoder ved arv eller gave sidestilles i dette afsnit med køb af de pågældende formuegoder.

§ 17.

Stk. 1. Fortjenesten eller tabet ved de i § 13 nr. 1, 2 og 3 omhandlede afhændelser m. v. opgøres som forskellen mellem det ved afhændelsen opnåede vederlag og anskaffelsesomkostningerne med fradrag af over den skattepligtige indkomst foretagne afskrivninger.

Stk. 2. Har den skattepligtige erhvervet det afhændede formuegode ved arv eller gave, benyttes som udgangspunkt for beregningen af fortjenesten eller tabet den værdi, der er lagt til grund ved beregningen af arveafgift, gaveafgift eller indkomstskat af erhvervelsen. Har denne ikke været afgifts- eller indkomstskattepligtig, anvendes som udgangspunkt det pågældende formuegodes værdi i handel og vandel på erhvervelsestidspunktet.

Stk. 3. Er afhændelse sket i form af en gaveoverdragelse, betragtes som afhændelse den værdi, der lægges til grund ved beregning af gaveafgift eller indkomstskat af gaven eller — såfremt denne ikke er afgifts- eller indkomstskattepligtig — værdien i handel og vandel på overdragelsestidspunktet.

§ 18.

Stk. 1. Skatten beregnes under ét på grundlag af den samlede sum af de af § 13 omfattede indtægter, der er tilfaldet den skattepligtige i det pågældende indkomstår, med fradrag af eventuelle tab, som den skattepligtige i samme tidsrum har lidt ved afhændelse m. v. i de i § 13, nr. 1, 2, 3 eller 5 omhandlede tilfælde og med fradrag af eventuelle uafskrevne ekstraordinære til-

skud til pensionsordninger og hjælpe- og understøttelsesfunds, jfr. § 3, næstsidste punktum og § 30.

Stk. 2. Tab, som er lidt ved de i § 14, stk. 1 og 2, omhandlede afhændelser m. v. kan ikke fratrækkes ved foranstående opgørelse, men vil kunne fratrækkes ved opgørelsen af afhænderens skattepligtige indkomst.

Stk. 3. Såfremt de samlede tab m. v., der for et indkomstår vil kunne fratrækkes ved den i stk. 1 nævnte opgørelse, overstiger den samlede sum af de af § 13 omfattede indtægter, vil det overskydende beløb — nettotabet — kunne fratrækkes ved opgørelsen af den pågældendes skattepligtige indkomst. Har der ikke foreligget indtægter, men alene tab m. v., vil disse kunne fratrækkes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Stk. 4. Skatten beregnes med 30 pct. af det beløb, hvormed den i henhold til stk. 1 opgjorte nettoindtægt — afrundet nedad til det nærmeste med 50 delelige kronebeløb — overstiger 1 000 kr.

Stk. 5. Den særlige indkomstskat kan ikke fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Stk. 6. I øvrigt kommer de for indkomstskatten til staten gældende regler, herunder reglerne om selvangivelse af indtægter samt om påligning, betaling, inddrivelse og indbetaling i statskassen af skattebeløb til anvendelse på den særlige indkomstskat, for så vidt de er forenelige med bestemmelserne i nærværende afsnit.

§ 19.

Stk. 1. Skattepligten ifølge nærværende afsnit påhviler personer, dødsboer, selskaber, foreninger, korporationer og selvejende institutioner, der er undergivet fuld eller begrænset indkomstskattepligt til staten. For så vidt angår begrænset skattepligtige omfatter skattepligten kun indtægter vedrørende sådanne formuegoder, af hvis afkastning den pågældende er indkomstskattepligtig til staten. For de i bestemmelsen i lov nr. 149 af 10. april 1922 § 2 nr. 5 g) nævnte foreninger m. v. omfatter skattepligten kun indtægter vedrørende formuegoder, der har tilknytning til den indkomstskattepligtige virksomhed. Brugsforeninger samt produktions- og salgsforeninger svarer ikke særlig indkomstskat.

Stk. 2. Hvor ansættelse til indkomstskat

til staten af personer, der er flyttet her til landet fra udlandet, skal ske på grundlag af en anslået indkomst i skattepligtsperioden eller på grundlag af indkomsten i en anden periode end indkomståret, skal dette ikke gælde skattepligten i henhold til nærværende afsnit. Den særlige indkomstskat skal også i disse tilfælde beregnes på grundlag af de i det forud for skatteåret gående indkomstår erhvervede indtægter, idet der dog bortses fra sådanne indtægter, som enten er erhvervet forinden den pågældendes tilflytning her til landet, eller som hidrører fra udlandet.

§ 20.

Stk. 1. Af den særlige indkomstskat tilfalder efter de nedenfor under a og b angivne regler en tredjedel den eller de kommuner, hvortil den skattepligtige er pligtig at svare kommuneskat i henhold til lov nr. 28 af 18. februar 1937 vedrørende personlig skat til kommunen:

- a. For personer, der svarer opholdskommuneskat, eventuelt tillige erhvervs- skat, tilfalder den nævnte tredjedel den eller de kommuner, hvortil den skattepligtige svarer skat for april kvartal i det pågældende skatteår. Er flere kommuner berettiget til andel i den særlige indkomstskat, fordeles den nævnte tredjedel af denne mellem de pågældende kommuner efter det forhold, hvori det beløb, der for det nævnte kvartal i alt påhviler den skattepligtige som kommuneskat, fordeler sig mellem disse.
- b. For andre skattepligtige (dødsboer, selskaber m. fl., jfr. § 19, stk. 1) tilfalder den nævnte tredjedel af den særlige indkomstskat den eller de kommuner, som den den skattepligtige for det pågældende skatteår påhviler kommunen tilfalder. Er den skattepligtige for dette skatteår ikke skattepligtig til nogen kommune, tilfalder den nævnte tredjedel den eller de kommuner, som har oppebåret skat i det skatteår, for hvilket kommunal skattepligt senest har foreligget. Er flere kommuner berettiget til andel i den særlige indkomstskat, fordeles den nævnte tredjedel af denne mellem de pågældende kommuner efter det forhold, hvori det beløb, der for det

pågældende skatteår i alt påhviler den skattepligtige som kommuneskat, fordeles sig mellem disse.

Stk. 2. Er efter bestemmelserne i stk. 1 ingen kommune berettiget til andel i den særlige indkomstskat, tilfalder denne fuldt ud statskassen.

Stk. 3. Ved eventuel nedsættelse af den særlige indkomstskat eller ved delvis uerholdelighed fordeles reduktionen forholdsmæssigt på de statskassen og kommunen tilfaldende andele af skatten.

§ 21.

Bestemmelserne i nærværende afsnit finder anvendelse på indtægter, der erhverves, og tab, der konstateres den 1. januar 1958 eller senere. For så vidt angår indtægter eller tab af den i § 13 nr. 5 og 6 omhandlede art, finder bestemmelserne i nærværende afsnit dog anvendelse på indtægter, der erhverves, og tab, der konstateres den 15. september 1957 eller senere.

Afsnit III.

Andre bestemmelser.

§ 22.

Bestemmelsen i § 2 i lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 ændres således:

„Stk. 1. For personer, der tager fast bopæl her i landet, indtræder skattepligten fra den nærmest efter tilflytningen følgende 1. april, 1. juli, 1. oktober eller 1. januar.

Stk. 2. Personer, der ikke er fast bosatte her i landet, men som pr. en 1. april, 1. juli, 1. oktober eller 1. januar opholder sig her, og som inden for de nærmest forudgående 6 måneder med eller uden afbrydelse har opholdt sig her i mindst 3 måneder i alt, medtages fra de angivne tidspunkter ved skatteligningen til statsskat på samme måde som personer, der tager fast bopæl her i landet.

Stk. 3. Ved den første ansættelse efter erhvervelse af fast bopæl her i landet eller skattepligtigt ophold i henhold til stk. 2 ansættes tilflytteren foreløbigt af en anslået indkomst på grundlag af sin forventede indtægt i den pågældende skattepligtsperiode. Hvis skattepligten indtræder for et kortere tidsrum end ét år, afpasses indkomsten således, at den kommer til at svare til et fuldt års indtægt. Bliver den pågældende alene kommuneskattepligtig, forholdes der på tilsvarende måde med hensyn til ansættelse af den indkomst, hvoraf skat til kommuneen skal svares.

Stk. 4. Ved ansættelsen for det efterfølgende skatteår ansættes den pågældende på tilsvarende måde af sin forventede indkomst i skatteåret, medmindre han inden for det foregående kalenderår har haft skatteplig-

tigt ophold her i landet i et tidsrum af mindst 6 måneder, i hvilket tilfælde indkomsten i dette tidsrum vil være at lægge til grund for ansættelsen efter tilsvarende afpasning som anført i stk. 3.

Stk. 5. Ved foran nævnte statsskatteansættelser ydes der i stedet for fradrag for erlagte personlige skatter fradrag dels med den formueskat, der efter de for det pågældende skatteår gældende udskrivningsregler vil være at påligne af den ansatte formue, dels med et beregnet indkomstskattefradrag, der fastsættes således: Af den ansatte indkomst efter fradrag af formueskatten beregnes indkomstskatterne til stat, kommune og kirke efter de nævnte udskrivningsregler; det herefter beregnede samlede indkomstskattebeløb reduceres i forholdet mellem på den ene side den indkomst, hvoraf skatten er beregnet, og på den anden side denne indkomst med tillæg af skatten; det således reducerede beløb udgør det fradragsberettigede indkomstskattebeløb. Bliver den pågældende alene kommuneskattepligtig, sker skattefradragets beregning på grundlag af den på indkomsten hvilende kommuneskat og kirkeskat.

Stk. 6. Såfremt i de foran nævnte tilfælde en anslået fremtidig indtægt foreløbig skal lægges til grund ved ansættelsen, foretages efter skatteårets udløb regulering af ansættelsen på grundlag af de da foreliggende oplysninger om den virkelige indkomst i den pågældende skattepligtsperiode; ved denne regulering vil indkomsten i øvrigt være at ansætte efter de foran nævnte principper.“

F. t. l. om påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m.

§ 23.

I bestemmelsen i § 2 i lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 indsættes som nyt stk. 7:

„Stk. 7. Ophør af skattepligt som følge af fraflytning til udlandet har virkning fra og med den nærmest efter fraflytningen følgende 1. april, 1. juli, 1. oktober eller 1. januar, og den del af det helårige skattebeløb, der forholdsmæssigt vedrører tiden indtil dette tidspunkt, kan i så fald forlanges betalt inden bortrejsen.“

§ 24.

I lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 indsættes som ny § 24:

„Gevinst ved afhændelse eller indfrielse, herunder udtrækning, af offentlige obligationer samt private pantebreve og fordringer, der tilfalder forsikringsselskaber, banker og andre virksomheder, der som et normalt led i deres almindelige virksomhed anbringer midler i sådanne aktiver, er at anse som skattepligtig indkomst for den pågældende virksomhed. Såfremt indfrielse sker gennem afdrag, foretages beskatningen således, at der af ethvert afdrag til den skattepligtige indkomst medregnes en så stor procentdel, som svarer til det antal procent, hvormed parikurs overstiger erhvervelseskursen.“

§ 25.

Bestemmelsen i § 7 i lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 affattes således:

„Stk. 1. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes:

a. Fortjeneste eller tab ved afståelse eller opgivelse forinden den 1. januar 1958 af kundekreds, forretningsforbindelser el. lign. (goodwill), dog kun for så vidt angår halvdelen af den opnåede fortjeneste eller det fremkomne tab og i intet tilfælde med et større beløb end det, hvormed fortjenesten eller tabet overstiger 5 000 kr. Hvorfor tjenesten således kan inddrages under indkomstbeskatning hos afhænderen, skal erhververen være berettiget til at afskrive halvdelen af den ydede godtgørelse i sin skattepligtige indkomst gennem en periode af 5 år. Denne ret påvirkes ikke af bestemmelsen i § 1.

b. Fortjeneste eller tab ved afståelse eller opgivelse forinden den 1. januar 1958 af tidsbegrænsede rettigheder, såsom patentret, retten i henhold til en forpagtningskontrakt, en udbyttekontrakt el. lign.

Fortjenesten eller tabet skal dog kun tages i betragtning i det omfang, der foran er bestemt med hensyn til de under a ommeldte arter af fortjeneste eller tab. For så vidt angår patentrettigheder, skal denne begrænsning kun gælde, når det drejer sig om rettigheder, som afhænderen har erhvervet ved køb, arv eller gave, hvorimod fortjeneste ved afhændelse af patentretten vedrørende en af afhænderen selv gjort opfindelse er at anse som skattepligtig i sin helhed.

Erhververen er berettiget til at afskrive den ydede godtgørelse i sin skattepligtige indkomst gennem et til den erhvervede rettigheds varighed svarende åremål.

c. Fortjeneste ved afhændelse forinden den 15. september 1957 af maskiner, inventar og lignende driftsmidler, dog med følgende begrænsning:

1. Ved særskilt afhændelse af enkelte driftsmidler medregnes kun den del af fortjenesten, der overstiger 500 kr.
2. Ved afhændelse i forbindelse med en realisation eller afståelse af vedkommende virksomhed eller bedrift medregnes kun den del af den samlede fortjeneste på driftsmidlerne, som overstiger 5 000 kr.
3. Fortjenesten skal dog i intet tilfælde medregnes i den skattepligtige indkomst med et større beløb, end det, hvormed den overstiger 30 pct. af anskaffelsesværdien.

Tab ved afhændelse forinden den 15. september 1957 af de heromhandlede driftsmidler kan bringes til fradrag i den skattepligtige indkomst.

Stk. 2. Fortjenesten eller tabet opgøres i de i stk. 1 ommeldte tilfælde som forskellen mellem det ved afståelsen eller afhændelsen opnåede vederlag og det pågældende formuegodes oprindelige anskaffelsessum efter fradrag af over den skattepligtige indkomst foretagne afskrivninger.

Stk. 3. Finansministeren bemyndiges til,

når opgivelsen eller afhændelsen af vedkommende formuegode må betragtes som ufrivillig, at tillade, at der ved ansættelsen af den skattepligtige indkomst helt eller delvis bortses fra fortjeneste af den foran under stk. 1 a—c omhandlede art.“

§ 26.

I lovekændtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 indsættes som ny § 29:

„Stk. 1. Ved erhvervelse af kundekreds, forretningsforbindelser eller lignende (goodwill) den 1. januar 1958 eller derefter skal erhververen være berettiget til at afskrive det ydede vederlag i sin skattepligtige indkomst med lige store årlige beløb over en periode af 10 år.

Stk. 2. Hvor en rettighed af den i § 13 nr. 2 eller nr. 3 omhandlede art erhverves den 1. januar 1958 eller derefter, skal erhververen være berettiget til at afskrive det ydede vederlag i sin skattepligtige indkomst med lige store årlige beløb over et til rettighedens varighed svarende åremål eller — såfremt rettigheden ikke er tidsbegrænset — over en periode af 10 år.

Stk. 3. Erhverves de i stk. 1 og 2 omhandlede formuegoder ved arv eller gave, finder bestemmelserne i § 16, stk. 3, og § 17, stk. 2, tilsvarende anvendelse.“

§ 27.

I lovekændtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 indsættes som ny § 30:

„Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan bidrag til hjælpe- og understøttelsesfonds for de i en af den skattepligtige drevet virksomhed ansatte eller tidligere ansatte funktionærer og arbejdere eller deres pårørende eller til andre foranstaltninger til forbedring og betryggelse af de nævnte personers kår fradrages, henholdsvis afskrives, efter de foran i § 3 givne regler. Det er dog en forudsætning for fradrags-, henholdsvis afskrivningsretten, at vedtægterne for den pågældende fond er godkendt af finansministeren.“

§ 28.

I lovekændtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 indsættes som ny § 32:

„Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan fratrækkes underholdsbidrag til børn uden for ægteskab, med hensyn til

hvilke der påhviler den skattepligtige forsørger- eller bidragspligt.“

§ 29.

I lovekændtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 indsættes som ny § 33:

„I den skattepligtige indkomst kan fradrages udgifter, der er afholdt til udarbejdelse eller trykning af videnskabelige værker, der af en højere læreanstalt antages til at forsvares for doktorgraden.“

§ 30.

Bestemmelsen i § 22, stk. 1, i lovekændtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 affattes således:

„Stk. 1. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan fradrages beløb, som i det pågældende år er anvendt til skatter og afgifter på fast ejendom og næring, til tiende, fæste- og forpagtningsafgifter og lignende byrder. Endvidere kan fradrages erlagte, forfaldne personlige skatter til stat, kommune og kirke.

Ved indkomstopgørelsen kan endvidere fratrækkes udgifter til udredelse af andre løbende ydelser, såsom aftægts- og underholdsudgifter, som den skattepligtige har forpligtet sig til at udrede. For så vidt sådanne ydelser udredes på datoen for nærværende lovs fremsættelse og derefter, haves fradragsretten dog kun i det omfang, hvori ydelsen kan anses som vederlag for en ved forpligtelsens stiftelse modtaget økonomisk modydelse.

Nærværende bestemmelse træder i stedet for § 6, stk. 1 d, i lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten.“

§ 31.

Bestemmelsen i § 9 i lovekændtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 affattes således:

„Såfremt den for et skatteår opgjorte skattepligtige indkomst udviser underskud, kan dette underskud fradrages i den skattepligtige indkomst for de nærmest efterfølgende 2 skatteår. Inden for denne periode kan fradraget, for så vidt det kan rummes i den for det første skatteår opgjorte skattepligtige indkomst, ikke overføres til det andet skatteår. Disse bestemmelser kommer ikke til anvendelse på underskud, fremkommet i regnskabsår, der ligger til grund for

skatteansættelsen for skatteåret 1956-57 eller tidligere skatteår.“

§ 32.

Bestemmelsen i § 5 i lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 affattes således:

„Ved skatteansættelsen for skatteåret 1958-59 af personer, der ved begyndelsen af nævnte skatteår oppebærer eller er kendt berettiget til at oppebære folkepension, invalidepension, den i folkeforsikringslovens § 62 omhandlede ydelse eller hjælp til kronisk syge i henhold til forsorgslovens §§ 247 og 248, eller som på nævnte tidspunkt vil være fyldt 65 år, skal der, alt for så vidt den pågældendes skattepligtige indkomst ikke overstiger de nedenfor angivne maksimalindkomstbeløb, i selve ansættelsen gives et nedslag for nedsat erhvervsevne. Nedslaget beregnes med de nedenfor anførte beløb, dog højst med forskellen mellem den pågældendes skattepligtige indkomst og maksimalindkomsten for den gruppe, til hvilken skatteyderen vil være at henføre efter nedenstående regler:

Område A.

København, Frederiksberg, Gentofte, Dragør, Gladsaxe, Glostrup, Herlev, Hvidovre, Lyngby-Taarbæk, Rødovre, Store Magleby, Søllerød og Taarnby kommuner:
 Maksimalindkomst 8 800 kr.
 Nedslag 3 800 -

Område B.

Købstadkommunerne, Marstal og de sønderjyske flækker samt hermed sidestillede landkommuner, jfr. lov nr. 149 af 10. april 1922 § 8, stk. 9, således som denne bestemmelse er ændret ved lov nr. 420 af 17. december 1952:

Maksimalindkomst 8 200 kr.
 Nedslag 3 400 -

Område C.

Øvrige landkommuner:
 Maksimalindkomst 7 600 kr.
 Nedslag 3 000 -“

§ 33.

Bestemmelsen i § 24 i lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 affattes således:

„Stk. 1. Den i lov nr. 149 af 10. april 1922 § 28, stk. 4, jfr. § 23, stk. 7, hjemlede adgang for vedkommende skatteråd til bevillingsmæssigt at indrømme nedsættelse i den skattepligtige indkomst skal for skatteåret 1958-59 også gælde tilfælde, hvor en skatteyder i tiden mellem den 1. april 1952 og den 1. november 1957 første gang har etableret eller overtaget en selvstændig erhvervsvirksomhed, hvoraf han stadig er indehaver. Nedsættelsen kan indrømmes, når skatteyderens økonomiske forhold efter skatterådets skøn taler derfor; herved vil det særlig være af betydning, om den pågældende i forbindelse med virksomhedens etablering eller overtagelse har måttet påtage sig en gæld, der såvel i henseende til gældens størrelse som navnlig også i henseende til afdragsvilkårene må anses for at være meget tyngende for ham.

Stk. 2. Består virksomheden i land-, skov- eller havebrugsvirksomhed, skal nedsættelsen højst kunne udgøre et beløb svarende til 20 pct. af det beløb, hvormed den dokumenterede gæld pr. 1. januar 1958 overstiger 80 pct. af den skattemæssige værdi af fast ejendom, besætning og inventar, for så vidt skatteyderen i det indkomstår, der ligger til grund for skatteåret 1958-59, har afdraget et så stort beløb på gælden. I modsat fald kan nedsættelsen kun andrage det afdragne beløb.

Stk. 3. Det må påses, at den dokumenterede gæld alene stammer fra overtagelsen af vedkommende virksomhed. Ingen skatteyder kan få en nedsættelse af indkomsten på mere end 3 000 kr.“

§ 34.

I lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 indsættes som ny § 49:

„Såfremt der i den skattepligtige indkomst indgår en indtægt, der efter den pågældendes almindelige indkomstforhold er ekstraordinært stor, og som fremtræder som resultatet af et opfinderarbejde eller et arbejde af litterær, kunstnerisk, videnskabelig eller lignende karakter, der har strakt sig over mere end 2 år, skal finansministeren kunne tillade, at en del af indtægten beskattes efter reglerne i afsnit II. Det samme gælder under i øvrigt tilsvarende betingelser med hensyn til præmier, opnået ved del-

tagelse i konkurrencer af litterær, kunstnerisk, videnskabelig eller teknisk karakter, samt prisbelønninger for besvarelsen af opgaver af denne art, selv om arbejdet hermed ikke har strakt sig over mere end 2 år.“

§ 35.

I lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 indsættes som ny § 45:

„Stk. 1. Ved skatteberegningen stilles som familieforsørgere:

- 1) gifte mænd, der i medfør af bestemmelsen i § 7, stk. 1, i lov nr. 149 af 10. april 1922 sambeskattes med hustruen,
- 2) andre skattepligtige der har børn — herunder stedbørn og adoptivbørn — under 18 år, som enten er hjemmeværende, jfr. § 46, stk. 3, eller som i overvejende grad forsørges af den skattepligtige gennem bidrag til barnets underhold, dog at der herved bortses fra bidrag, som den pågældende kan fradrage i indkomsten i medfør af bestemmelserne i §§ 31 og 32.

Stk. 2. Det kan af vedkommende amtskatteråd — i København og Frederiksberg af vedkommende skattedirektorat — tillades, at en skattepligtig, der ikke omfattes af bestemmelserne i stk. 1, stilles som familieforsørgere, når han godtgør, at han til stædighed vederlagsfrit underholder en nær pårørende, som på grund af alderdom, svagelighed eller lignende forhold er ude af stand til selv at forsørge sig sit underhold. Samme tilladelse skal kunne meddeles, hvor en skattepligtig godtgør, at han har børn — herunder stedbørn og adoptivbørn — der er fyldt 18 år, og at disse er under uddannelse og iøvrigt opfylder de i stk. 1 nr. 2 anførte betingelser. Ligningsrådet kan ændre de af amtsskatterådene og direktoraterne for Københavns og Frederiksberg kommunes skattevæsen i henhold til foranstående trufne afgørelser.“

§ 36.

Bestemmelsen i § 29 i lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 affattes således:

„Fra og med skatteåret 1956-57 skal personer, der er forpligtet til at føre autoriserede handelsbøger, eller hvem regnskabspligt er pålagt i medfør af den finans-

ministeren ved § 3 i lov nr. 392 af 12. juli 1946, jfr. lovbekendtgørelse nr. 203 af 11. juli 1957, tillagte bemyndigelse, indsende selvangivelse inden udgangen af januar måned, såfremt det regnskabsår, der danner grundlag for selvangivelsen, udløber 30. november eller tidligere. Udløber regnskabsåret senere, skal selvangivelsen indgives senest 15. februar, jfr. § 22, stk. 1, i lov nr. 149 af 10. april 1922.“

§ 37.

I lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 indsættes som ny § 41:

„Ved opgørelsen af den skattepligtige formue kan kapitalværdien af løbende ydelser, såsom aftægts- og underholdsydelse, som den skattepligtige har forpligtet sig til at udrede, kun bringes til fradrag i tilfælde, hvor den årlige byrde eller ydelse kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.“

§ 38.

I lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 indsættes som ny § 37:

„Renter af gæld kan ikke bringes til fradrag ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det omfang, hvori gældens påtagelse udgør en gave fra den skattepligtige. Denne bestemmelse finder dog ikke anvendelse på renter af sådan gæld, for så vidt angår tiden indtil datoen for nærværende lovs fremsættelse.“

§ 39.

I lovbekendtgørelse nr. 203 af 11. juli 1957 om selvangivelsen af indkomst og formue, om foranstaltninger til kontrol med selvangivelsen og om straffen for skattesvig m. v. foretages følgende ændringer:

Som ny § 8 E indsættes:

„Enhver arbejdsgiver, der har etableret eller fremtidig etablerer en pensionsordning af den i § 4, stk. 1, i lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m. omhandlede art, er pligtig efter finansministerens nærmere bestemmelse at give såvel de skattelignende myndigheder som det forsikringsselskab eller pengeinstitut m. v., gennem hvilket pensionsordningen forvaltes, alle oplysninger om dennes nærmere indhold, herunder om størrelsen af arbejdsgiverens og den pensionsberettigedes årlige

bidrag til ordningen, samt om eventuelle ændringer i denne.“

Som ny § 8 F indsættes:

„*Stk. 1.* Forsikringsselskaber og pengeinstitutter m. v., der forvalter pensionsordninger af den i § 4, stk. 1, i lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m. omhandlede art, er pligtige efter finansministerens nærmere bestemmelse uden opfordring at meddele de skattelignende myndigheder alle oplysninger om ordningernes nærmere indhold, om eventuelle ændringer heri samt om udbetaling af beløb, der omfattes af bestemmelsen i § 7 c i nævnte lov, og om dispositioner af den i lovens § 7 d omhandlede karakter, for så vidt dispositionen er selskabet eller pengeinstituttet m. v. bekendt.

Stk. 2. Forsikringsselskaber, banker og sparekasser samt andre virksomheder, i hvilke der i medfør af lov nr. 260 af 2. oktober 1956 kan oprettes indekstrakt, er efter finansministerens nærmere bestemmelse pligtige at give de skattelignende myndigheder oplysning om udbetalinger i henhold til en indekstrakt.“

I § 9 rettes „8 D“ til „8 F“.

§ 40.

Stk. 1. Bunden opsparing, der er pålignet personer i medfør af lov nr. 453 af 25. november 1950, jfr. lov nr. 266 af 14. juni 1951, kan tilbagebetales den til opsparingsbeløbet berettigede, såfremt der ved skatteansættelsen for skatteåret 1958-59 er indrømmet vedkommende nedslag i medfør af § 32 i nærværende lov, og begæring om tilbagebetaling fremsættes inden 1. april 1959.

Stk. 2. Om tilbagebetaling af opsparingsbeløb og om afregningen over for statskassen af opsparingsbeløb, som forskudsvis måtte blive tilbagebetalt af kommunerne, gælder samme bestemmelser som fastsat af finansministeren i henhold til § 11, stk. 3, i lov nr. 339 af 19. december 1956.

§ 41.

I lov nr. 199 af 6. juli 1957 om skattefri afskrivninger m. v. foretages følgende ændringer:

§ 6, stk. 1, affattes således:

„Afhændes, afstås eller opgives en virksomhed, kan der ikke for det indkomstår, hvori afhændelsen, afståelsen eller ophøret

finder sted (ophørsåret), afskrives på driftsmidler af den i dette afsnit nævnte art. Bestemmelsen i § 3, stk. 1, finder ej heller anvendelse for ophørsåret. Overstiger salgssummerne for de i ophørsåret afhændede driftsmidler saldoværdien ved ophørsårets begyndelse med tillæg af beløb, der i ophørsåret er anvendt til nyanskaffelser, skal der af forskelsbeløbet svares særlig indkomstskat efter reglerne i afsnit II i lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m. Hvis saldoen ved ophørsårets begyndelse er negativ, skal særlig indkomstskat svares af det beløb, hvormed salgssummerne med tillæg af et positivt beløb lig den negative saldo overstiger udgifterne til nyanskaffelser i ophørsåret.“

§ 6, stk. 3, affattes således:

„Såfremt salgssummerne i de i stk. 1 nævnte tilfælde er mindre end saldoværdien ved ophørsårets begyndelse med tillæg af beløb, der i ophørsårets løb er anvendt til nyanskaffelser, forholdes der med hensyn til fradrag af forskelsbeløbet i overensstemmelse med reglerne i afsnit II i lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m. Det samme gælder, hvis salgssummerne med tillæg af et til en eventuel negativ saldo ved ophørsårets begyndelse svarende positivt beløb er mindre end udgifterne til nyanskaffelser i ophørsåret.“

I § 22, stk. 2, indsættes som nyt punktum:

„Er den resterende afskrivningsperiode kortere end 10 år, eller er afskrivningsperioden udløbet, afskrives forbedringsudgifterne over 10 år.“

§ 28, stk. 1, affattes således:

„Har en skattepligtig foretaget ekstraafskrivning på en bygning eller en installation, vil der ved salg af det pågældende aktiv være at svare særlig indkomstskat efter reglerne i afsnit II i lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m. af en ved salget eventuelt indvunden avance, dog højst af et beløb lig summen af samtlige over den skattepligtige indkomst foretagne afskrivninger, herunder ekstraafskrivninger på det solgte aktiv. Avancen opgøres som forskellen mellem på den ene side salgssummen og på den anden side anskaffelsessummen med fradrag af samtlige over den skattepligtige indkomst foretagne afskrivninger, herunder ekstraafskrivninger. Eventuelt tab kan ikke fra-

drages, hverken ved opgørelsen af den indtægt, hvoraf særlig indkomstskat svares, eller ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.“

§ 34 udgår. Som ny § 34 indsættes:

„*Stk. 1.* Overfører en skattepligtig formuegoder af den i afsnit I omhandlede art til benyttelse enten til udelukkende private formål eller til både erhvervsmæssige og private formål, sidestilles sådanne overførelser i denne lov med salg og køb af de pågældende formuegoder.

Stk. 2. Overfører en skattepligtig formuegoder af den i afsnit II omhandlede art enten til udelukkende erhvervsmæssig benyttelse eller til udelukkende privat benyttelse, sidestilles sådanne overførelser i denne lov med salg og køb af de pågældende formuegoder.

Stk. 3. Overfører en skattepligtig maskiner, inventar og lignende formuegoder fra udelukkende privat benyttelse enten til udelukkende erhvervsmæssig benyttelse eller til benyttelse til både erhvervsmæssige og private formål, sidestilles sådanne overførelser i denne lov med køb af de pågældende formuegoder.

Stk. 4. Som salgssum og købesum betragtes værdien i handel og vandel på overførelsestidspunktet.“

I § 37 indsættes som stk. 2:

„Afskrivning på bygninger og installationer, der er i den skattepligtiges besiddelse ved begyndelsen af det indkomstår, for hvilket lovens regler første gang kommer til anvendelse, foretages på grundlag af de pågældende bygningers eller installationers anskaffelsessum. Såfremt den skattepligtige tidligere har foretaget skattefrie afskrivninger på de pågældende formuegoder, sker den fortsatte afskrivning med de i overensstemmelse med de hidtidige regler anvendte ordinære afskrivningsprocenter. Hvis den skattepligtige ikke tidligere har afskrevet på de pågældende formuegoder, fastsættes afskrivningsprocenten på grundlag af formuegodets antagelige levealder ved erhvervelsen; afskrivning med den således udfundne procentsats kan kun foretages i det antal år, der ved afskrivningens påbegyndelse rester af dens levealder.“

I § 40, stk. 3, indsættes i første linje efter „Formuegoder“ ordene:

„af den i afsnit I og III omhandlede art“.

I § 40, stk. 4, indsættes i anden linje efter „formuegode“ ordene:

„af den i afsnit I og III omhandlede art“.

§ 42.

I lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 indsættes som ny § 47:

„*Stk. 1.* Finansministeren kan tillade, at udbytteandele eller lignende, som en arbejdsgiver udreder til personer, der er ansat i hans virksomhed, ikke skal medregnes ved opgørelsen af modtagernes skattepligtige indkomster. En sådan tilladelse skal være betinget af, at beløbene udredes i form af aktier eller obligationer udstedt af arbejdsgiveren. For så vidt de således udredede beløb for en eller flere af arbejdstagerne overstiger 200 kr., skal tilladelsen endvidere være betinget af, at arbejdsgiveren for den pågældende arbejdstager til statskassen indbetaler en afgift på 30 pct. af det beløb, hvormed ydelsens værdi overstiger 200 kr.

Stk. 2. De vilkår, på hvilke de i stk. 1 omhandlede aktier og obligationer udstedes, skal godkendes af finansministeren.

Stk. 3. Den i stk. 1 omhandlede afgift kan ikke fradrages ved opgørelsen af arbejdstagerens skattepligtige indkomst. Bestemmelserne i § 11 finder tilsvarende anvendelse på afgiften, og i øvrigt kommer de for indkomstskatten til staten gældende regler, herunder reglerne om selvangivelse af indtægter, til anvendelse på denne afgift, for så vidt de er forenelige med de foran fastsatte bestemmelser.“

§ 43.

Bestemmelsen i § 27 i lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 affattes således:

„De i statskattelovgivningen indeholdte regler for den indkomst, der bliver at lægge til grund for ansættelsen af indkomstskat til staten, skal også være gældende for ansættelsen af indkomstskat til Københavns kommune.“

§ 44.

Stk. 1. Denne lov træder i kraft straks.

Stk. 2. Finansministeren bemyndiges til at lade lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956 optrykke og bekendtgøre som lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m. med de ændringer, som er en følge af nærværende lovs §§ 1-38, 42 og 43, således at §§ 2-21 i

denne lov bliver §§ 2-21 i lovbekendtgørelsen, § 24 bliver § 24, §§ 26-29 bliver §§ 29, 30, 32 og 33, §§ 34 og 35 bliver §§ 49 og 45, §§ 37 og 38 bliver §§ 41 og 37 og § 42 bliver § 47. Den tidligere lovbekendtgørelses §§ 2-17 bliver §§ 22, 23, 43, 42, 36, 25, 26, 35, 38, 39, 50, 27, 44, 31, 40 og 46, §§ 22-25 bliver §§ 34, 28, 48 og 51 og §§ 27-30 bliver §§ 53, 54, 52 og 55.

Stk. 3. Finansministeren bemyndiges til at lade lovbekendtgørelse nr. 203 af 11. juli 1957 optrykke og bekendtgøre med de

ændringer, der er en følge af nærværende lovs § 39, og til at lade lov nr. 199 af 6. juli 1957 om skattefri afskrivninger m. v. optrykke og bekendtgøre med de ændringer, der er en følge af nærværende lovs § 41.

De i lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956, lovbekendtgørelse nr. 203 af 11. juli 1957 og lov nr. 199 af 6. juli 1957 indeholdte paragrafhenvisninger ændres i overensstemmelse med nærværende lov.

Bemærkninger til lovforslaget.

De grundlæggende bestemmelser om indkomst- og formuebeskatningen til staten findes i lov nr. 149 af 10. april 1922 om indkomst- og formueskat til staten. For skatteårene fra og med skatteåret 1940-41 er disse bestemmelser på en lang række områder ændret og suppleret, navnlig ved de årlige ligningslove, der indeholder ændringer og tilføjelser, af hvilke nogle er permanente, medens andre kun har gyldighed for et enkelt skatteår, og ved de årlige udskrivningslove, der bl. a. indeholder bestemmelser om skattesatserne for de enkelte skatteår. Den seneste ligningslov — ligningsloven for skatteåret 1957-58 — er lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956, medens den seneste udskrivningslov er lov nr. 90 af 29. marts 1957 om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1957-58.

Visse af de permanente bestemmelser i ligningsloven for skatteåret 1957-58 er med enkelte ændringer overført til andre love. Dette gælder reglerne om den skattemæssige behandling af forsikringer m. v. (§§ 18-20), der nu findes i lov nr. 87 af 29. marts 1957 om beskatningen af renteforsikringer m. v. og pristalsreguleret aldersomsparing, samt bestemmelserne om oplysningspligt for forsikringselskaber m. v. og for postgirokontoret (§§ 21 og 26), der nu er optaget i lovbekendtgørelse nr. 203 af 11. juli 1957 (kontrolloven).

Ligningslovene har siden skatteåret 1940-41 indeholdt bestemmelser om den skattemæssige behandling af avance og tab ved salg af maskiner, inventar og lign. driftsmidler. De for skatteåret 1957-58 gældende regler indeholdes i § 7, stk. 1 c, i lovbekendtgørelse nr. 340 af 19. december 1956. Ved lov nr. 199 af 6. juli 1957 om skattefri afskrivninger m. v. er der givet nye regler på dette område. Disse

regler finder anvendelse i tilfælde, hvor salg er sket den 15. september 1957 eller senere.

Ved ligningslovene for de senere år har man fulgt den fremgangsmåde at forlænge de midlertidige bestemmelser med de fornødne ændringer samt at foretage enkelte ændringer i de permanente bestemmelser. Derimod er spørgsmålet om en mere omfattende reform af skattelovgivningen behandlet i forbindelse med de forslag til ny statsskattelev, der siden marts 1953 hvert år har været forelagt folketinget.

Ved udarbejdelsen af nærværende lovforslag — forslaget til ligningslov for skatteåret 1958-59 — har man fundet det hensigtsmæssigt at medtage en række bestemmelser fra skattereformforslagene, som vil kunne indarbejdes i det bestående skattesystem. Det drejer sig fortrinsvis om bestemmelser, der har været optaget i det af daværende finansminister Thorkil Kristensen fremsatte forslag til lov om skat til staten af indkomst og formue m. v. af 6. marts 1953 (martsforslaget), og som uden væsentlige ændringer er medtaget i det forslag til lov om skat til staten af indkomst, formue og kapitalvinding, der første gang blev fremsat den 11. maj 1954 (majforslaget). Herudover foreslås de midlertidige bestemmelser i ligningsloven forlænget for skatteåret 1958-59 med enkelte ændringer.

Nærværende lovforslag er opdelt i tre afsnit. Afsnit I vedrører beskatningen af renteforsikringer, pensionsordninger m. v. og pristalsreguleret aldersomsparing. I afsnit II findes bestemmelser om en særlig proportional indkomstskat af visse indtægter, og endelig foreslås de midlertidige bestemmelser i ligningsloven for skatteåret 1957-58 forlænget i forslagets § 1, jfr. afsnit III, der desuden indeholder forskellige nye bestemmelser.

Om de enkelte afsnit bemærkes følgende:

Afsnit I.

Beskatning af renteforsikringer, pensionsordninger m. v. og pristalsreguleret alderdomsopsparring.

I det store og hele er reglerne i dette afsnit i overensstemmelse med lov nr. 87 af 29. marts 1957 om beskatningen af renteforsikringer m. v. og pristalsreguleret alderdomsopsparring (renteforsikringsloven). De væsentligste ændringer i forhold til denne lov er følgende:

a) Indførelse af en 25 pct.s afgift til afløsning af den indkomstbeskatning over 3 år, der i renteforsikringsloven er foreskrevet i visse tilfælde af tilbagekøb af renteforsikringer m. v., ophævelse af en pensionsordning med løbende udbetalinger og ophævelse af en konto vedrørende pristalsreguleret alderdomsopsparring.

b) Indførelse af bestemmelser om den skattemæssige behandling af kapitalpensionsordninger, herunder om en 25 pct.s afgift af udbetalinger i henhold til sådanne ordninger.

Ad a) *Beskatning af beløb, der modtages ved tilbagekøb af en rente- eller pensionsforsikring, udtræden af en pensionsordning med løbende udbetalinger eller ophævelse af en konto for pristalsreguleret alderdomsopsparring.*

Hvis en konto for pristalsreguleret alderdomsopsparring ophæves på grund af kontohaverens død, skal der efter renteforsikringslovens § 6, stk. 1, ved udbetalingen indeholdes en afgift til statskassen på 25 pct. af indeståendet. Beløb, hvoraf denne afgift er betalt, skal ikke medregnes i den skattepligtige indkomst, og afgiften kan ikke fradrages ved indkomstopgørelsen. Hvis kontohaveren i levende live ophæver kontoen „i utide“, skal der efter renteforsikringslovens § 5, stk. 6, ikke svares 25 pct.s afgift, men indeståendet skal medregnes i hans skattepligtige indkomst over en periode af 3 år med en tredjedel hvert år.

Med hensyn til beløb, der udbetales i anledning af tilbagekøb af renteforsikringer m. v. eller opgivelse af retten til en pensionsindtægt, skal der efter renteforsikringslovens § 6, stk. 1, svares 25 pct.s afgift, hvis beløbene tilfalder et dødsbo eller en person, der hensidder i uskiftet bo efter den berettigede i henhold til policen eller kontrakten m. v. Tilfalder beløbet derimod den berettigede selv — f. eks. den, der er ejer af eller er indsat som begunstiget i en renteforsikringspolice — skal der ikke svares 25 pct.s afgift af beløbet, men dette skal indkomstbeskattes over en 3 års periode med en tredjedel hvert år, jfr. renteforsikringslovens § 2, stk. 1 c.

Både 25 pct.s afgiften og indkomstbeskatningen over 3 år må ses som et modstykke til den fulde fradragsret for præmier og bidrag. Begge disse beskatningsformer er valgt, fordi almindelig indkomstbeskatning i et enkelt år af éngangsbeløb, der ofte vil være tilvejebragt ved indbetalinger gennem en længere årrække, på grund af progressionen kan virke meget hårdt.

Reglen om beskatning over 3 år indførtes samtidig med de nye forsikringsregler, der første gang anvendtes for skatteåret 1955-56. Ved renteforsikringsloven af 1957 blev den suppleret med og på visse områder afløst af 25 pct.s afgiften, der navnlig blev indført for at sikre beskatning af beløb, som ellers ville gå helt fri for beskatning, f. eks. fordi de tilfalder et ikke-indkomstskaattepligtigt dødsbo.

Indkomstbeskatningen over 3 år og 25 pct.s afgiften rammer udbetalinger af nøjagtig samme art, og det forekommer derfor nærliggende at anvende samme beskatningsform, uanset hvem der modtager beløbene. Da 25 pct.s afgiften er væsentlig enklere end beskatningen over 3 år, og da denne sidste beskatningsform i visse tilfælde, hvor det drejer sig om større udbetalinger eller stærkt svingende indtægter, kan føre til urimelige resultater, foreslås 25 pct.s afgift anvendt også i de tilfælde, hvor der efter gældende ret kræves indkomstbeskatning over 3 år. I denne forbindelse kan nævnes, at en proportional beskatning af vederlag for opgivelse af retten til en pensionsindtægt m. v. var foreslået indført såvel i martsforslaget som i majforslaget.

Ad b) *Den skattemæssige behandling af kapitalpensionsordninger.*

I den gældende lovgivning findes en del regler om den skattemæssige behandling af pensionsordninger med løbende udbetalinger. Derimod foreligger der ikke udtrykkelige lovbestemmelser om de såkaldte „kapitalpensionsordninger“. Herved forstås ifølge praksis ordninger, hvorved der tilskrives arbejdstageren og hans pårørende en kapitaludbetaling ved fratræden eller død. For at en sådan ordning kan anerkendes med skattemæssig virkning, kræves det bl. a., at midlerne er uskilt af arbejdsgiverens formue og unddraget arbejdstagerens rådighed, så længe arbejdsforholdet består. Pensionsordninger af denne art kan etableres enten ved tegning af en kapitalforsikring eller ved indskud i et pengeinstitut eller lignende.

Når en ordning opfylder betingelserne for skattemæssigt at blive betragtet som en kapitalpensionsordning, behandles arbejdsgiverens bidrag på samme måde som hans bidrag til en pensionsordning med løbende udbetalinger, d. v. s. at årlige bidrag kan fradrages ved indkomstopgørelsen, og

F. t. l. om påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m.

at éngangsinnskud kan afskrives over en periode af 6-10 år. Arbejdstageren kan ved sin indkomstopgørelse se bort fra arbejdsgiverbidrag, og han kan fradrage eventuelle egne bidrag inden for den grænse på 600 kr. årlig, der gælder for udgifter til kapitalforsikringer m. v. Arbejdstageren skal ikke betale indkomstskat af rentetilvæksten i tiden indtil udbetalingen. Endnu ikke udbetalte beløb skal ikke medregnes ved opgørelsen af arbejdstagerens skattepligtige formue. Beløb, der ved fratræden af stilling eller ved død udbetales i henhold til en kapitalpensionsordning, indkomstbeskattes ikke.

Ved pensionsordninger med løbende udbetalinger bliver der tale om almindelig indkomstbeskatning af de løbende pensionsydelse og som omtalt foran under a) om 25 pct.s afgift af éngangsudbetalinger. For så vidt angår den del af udbetalingen, der hidrører fra arbejdstagerens egne bidrag, kan skattepligten begrundes med, at han fuldt ud har kunnet fradrage disse bidrag i sin skattepligtige indkomst. I det omfang, udbetalingen hidrører fra arbejdsgiverens bidrag, er begrundelsen for skattepligten, at arbejdstageren ikke har medregnet disse ved indkomstopgørelsen.

Ved kapitalpensionsordninger vil den del af udbetalingen, der hidrører fra arbejdstagerens egne bidrag, være tilvejebragt ved beløb, som han ved de årlige indkomstopgørelser kun har kunnet fradrage inden for den grænse på 600 kr., der gælder for præmier til kapitalforsikringer m. v. Det forekommer derfor rimeligt at sidestille denne del af udbetalingen med udbetaling af en almindelig kapitalforsikring, således at denne del af udbetalingen fortsat bliver fritaget for indkomstbeskatning.

Den del af udbetalingen i henhold til en kapitalpensionsordning, som hidrører fra arbejdsgiverens bidrag, vil derimod være tilvejebragt ved beløb, der har været holdt helt uden for arbejdstagerens indkomstopgørelse, på ganske samme måde som arbejdsgiverens bidrag til pensionsordninger med løbende udbetalinger. Det forekommer derfor rimeligt at behandle éngangsudbetalinger, der hidrører fra arbejdsgiverbidrag, ens, hvad enten der er tale om en pensionsordning med løbende ydelser eller en kapitalpensionsordning. Ud fra disse betragtninger foreslås det, at der skal indeholdes 25 pct.s afgift af den del af udbetalingen i henhold til en kapitalpensionsordning, der svarer til arbejdsgiverbidragenes andel i de samlede bidrag til ordningen.

Herudover foreslås det, at de hidtil gældende regler om kapitalpensionsordninger lovfæstes med enkelte mindre ændringer.

Om de enkelte bestemmelser bemærkes følgende:

28 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

Til § 2.

Paragraffen svarer til § 1 i renteforsikringsloven. Man har dog foreslået lovfæstet, at beløb, der anvendes til en pensionsordning, der tilsikrer den skattepligtige en kapitaludbetaling, kan fratrækkes i den skattepligtiges indkomst inden for den for udgifter til livs- og ulykkesforsikring m. v. gældende grænse på 600 kr. årlig. Hidtil har der alene været udtrykkelig lovhjemmel til at fratække sådanne udgifter inden for denne grænse, når pensionsordningen var etableret i form af kapitalforsikring, men hjemlen for fradragsret foreslås udvidet til i overensstemmelse med praksis også at gælde pensionsordninger med innskud i pengeinstitutter.

Endvidere har man i paragraffen optaget en til § 5, stk. 1 og 2, i renteforsikringsloven svarende bestemmelse om ret til fradrag i den skattepligtige indkomst af indbetalinger til en konto vedrørende pristalsreguleret alderdomsopsparing.

Til § 3.

I denne bestemmelse foreslås lovfæstet de i praksis gældende regler om fradrag for arbejdsgiverens bidrag til pensionsordninger. I overensstemmelse med majforslaget foreslås det dog, at ekstraordinære tilskud til en pensionsordning, der efter praksis er tilladt afskrevet i den skattepligtige indkomst over en periode fra 6-10 år, altid skal afskrives over 5 år med lige store årlige beløb. Endvidere foreslås som ny bestemmelse i forhold til majforslaget, at den pågældende arbejdsgiver, hvis han ophører med sin virksomhed, inden et ekstraordinært tilskud er afskrevet fuldt ud, kan fradrage det uafskrevne beløb som et tab. Hvis han i ophørsåret har indtægt, hvoraf der skal svares særlig indkomstskat i henhold til de i afsnit II foreslåede regler, skal det uafskrevne beløb forlods fradrages i sådan indtægt. I det omfang dette ikke kan ske, kan beløbet fradrages i den skattepligtige indkomst.

Til § 4.

Ved bestemmelsens stk. 1 foreslår man lovfæstet de i praksis gældende regler om, at arbejdstagere er fritaget for i den skattepligtige indkomst at medregne de bidrag, som arbejdsgiveren yder til en pensionsordning for dem eller deres pårørende. I modsætning til hidtidig praksis men i overensstemmelse med marts- og majforslaget foreslås det, at bidrag med påløbende renter og bonus m. m. ikke alene skal være unddraget arbejdstagerens rådighed, så længe ansættelsesforholdet består, men at rådighedsunddragelsen skal gælde til hans fyldte 60. år, selvom han fratræder forinden. Udbetaling

skal dog kunne ske inden opnåelsen af denne alder, hvor arbejdstageren fratræder på grund af uarbejdsdygtighed eller en tidligere grænse for pensionering, for kvinders vedkommende tillige på grund af indgåelse af ægteskab.

Bestemmelsen i stk. 2 omhandler visse begrænsninger med hensyn til anvendelsen af fritagelsesbestemmelsen i stk. 1, hvor der er tale om nærbeslægtede eller -besvogrede til arbejdsgiveren, eller — hvis denne er et aktieselskab — hovedaktionærer i dette.

Hvor arbejdsgiveren er et aktieselskab, har arbejdstageren efter hidtidig praksis ikke kunnet se bort fra arbejdsgiverbidrag til en kapitalpensionsordning for ham og hans pårørende ved sin indkomstopgørelse, hvis han var hovedaktionær i selskabet. Under hensyn til, at udbetalinger i henhold til kapitalpensionsordninger nu foreslås beskattet i et vist omfang, har man i overensstemmelse med marts- og majforslaget foreslået, at kapitalpensionsordninger — ligesom det allerede er tilfældet ved pensionsordninger med løbende udbetalinger — også skal kunne oprettes for hovedaktionærer, der samtidig er ansat i selskabet. Det er dog en betingelse, at ordningen ikke går ud over, hvad der kan anses for rimeligt på baggrund af pensionsordninger for virksomhedens øvrige personale.

Til § 5.

Bestemmelsen svarer til renteforsikringslovens § 1, stk. 3, sidste punktum, og § 5, stk. 3 og 4. Herudover foreslås det i overensstemmelse med gældende praksis, at renter, der tilskrives en pensionsordning med indskud i pengeinstitutter m. v., ikke skal medregnes i den skattepligtige indkomst, og at det beløb, der indestår på en sådan konto, ikke skal undergives formuebeskatning.

Til § 6.

Bestemmelsens punkt a svarer til § 5, stk. 5, i renteforsikringsloven, og punkt b og c til samme lovs § 2, stk. 1 a og b.

Til § 7.

Bestemmelsen i punkt a svarer til renteforsikringslovens § 5, stk. 6, og punkt b til samme lovs § 2 c bortset fra sidste punktum, men medens de her omhandlede udbetalinger m. v. efter renteforsikringsloven var undergivet indkomstbeskatning over en periode af tre år med en tredjedel hvert år, foreslås det nu, at der i stedet svares en afgift til statskassen på 25 pct. Denne afgiftspligt skal endvidere efter bestemmelsen i punkt c omfatte den del af udbetalingen i henhold til en kapital-

pensionsordning, der svarer til arbejdsgiverbidragenes andel i de samlede bidrag til ordningen.

Ved bestemmelserne i punkt d foreslås særlige regler om beskatning i de tilfælde, hvor der disponeres over en kapitalpensionsordning i strid med forudsætningerne for denne. Hovedsynspunktet har her været, at man kræver afgift i det år, hvor dispositionen foretages, af de beløb, der skulle have været indkomstbeskattet i tidligere år, hvis pensionsordningen ikke havde eksisteret. Det foreslås, at der ved dispositioner, der bevirker, at en kapitalpensionsordning i form af kapitalforsikring ikke længere kan anerkendes som pensionsordning, svares afgift på 25 pct. af tilbagekøbsværdien på samme måde som ved de i bestemmelsen i punkt c omhandlede kapitaludbetalinger.

Ved dispositioner, der bevirker, at en kapitalpensionsordning, der er etableret med indskud i pengeinstitutter m. v., ikke længere kan anerkendes som pensionsordning, foreslås det ligeledes, at der skal svares en afgift til statskassen. Afgiften, der i henhold til § 8, stk. 1, udgør 35 pct., svares af hele det beløb, der indestår på kontoen.

Da skatteyderen ikke har opnået fradrag for egne bidrag til ordningen i det omfang, disse ikke har kunnet rummes inden for 600 kr.s-grænsen, skal det afgiftspligtige beløb dog nedsættes under hensyn hertil. Af praktiske grunde foreslås denne nedsættelse beregnet som et beløb svarende til den del af skatteyderens egne bidrag, der overstiger 500 kr. årlig.

Når afgiften ved dispositioner over kapitalpensionsordninger i form af kapitalforsikring ikke foreslås fastsat til 35 pct. ligesom afgiften ved dispositioner over ordninger med indskud i pengeinstitutter m. v., skyldes det, at der som regel lides et tab ved ophævelse af en forsikring før forsikringsbegivenhedens indtræden, således at det vil være rimeligt at anvende en lavere afgiftssats i disse tilfælde.

Til § 9.

Bestemmelserne i stk. 1 og 2 er i overensstemmelse med renteforsikringslovens § 2, stk. 2 og 3.

Stk. 3 er en overgangsbestemmelse, der tager sigte på de allerede bestående kapitalpensionsordninger. Efter denne bestemmelse skal der, forinden beregningen af det beløb, der er afgiftspligtigt efter reglerne i § 7 c, foretages et fradrag. For ordninger på forsikringsbasis er fradraget lig med tilbagekøbsværdien på datoen for lovforslagets fremsættelse og for ordninger med indskud i pengeinstitutter m. v. lig med indestændet pr. denne dato. Dette fradrag indrømmes ikke, hvor afgiftspligt opstår som følge af dispositioner over kapital-

pensionsordninger i strid med forudsætningerne for disse, jfr. § 7 d.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer til renteforsikringslovens § 5, stk. 7.

Til § 11.

Da den foreslåede 25 pct.s afgift i en række tilfælde opkræves af beløb, der efter de hidtil gældende regler ville være undergivet almindelig indkomstskattepligt til stat og kommune, foreslås det, at en tredjedel af afgiften skal tilfalde vedkommende kommune. En tilsvarende bestemmelse findes vedrørende den i afskrivningsloven fastsatte indkomstskat på 30 pct.

Afsnit II.

Særlig indkomstskat af visse indtægter.

I dette afsnit foreslås en række indtægter og erhvervelser overført til en særlig proportional beskatning.

Fælles for disse indtægter er, at de som regel ikke kan henføres til et enkelt indkomstår, men ofte er opstået i løbet af en årrække, således at en progressiv indkomstbeskatning i det år, hvor de konstateres, vil kunne virke urimeligt. Hvor indtægter af denne art i krigstidens og efterkrigstidens lovgivning er inddraget under indkomstbeskatning, har man da også i et vist omfang søgt at afbøde progressionens virkninger ved at foreskrive, at de pågældende beløb ikke fuldt ud skal medregnes i den skattepligtige indkomst. Eksempelvis kan nævnes, at fortjeneste ved salg af good-will efter gældende ret højst skal indkomstbeskattes for halvdelen vedkommende.

Selv om kun en del af de omtalte indtægtsbeløb inddrages under progressiv beskatning, vil denne som allerede berørt i bemærkningerne til afsnit I kunne medføre urimelige resultater, idet beskatningens højde bliver bestemt af den skattepligtiges øvrige indkomst i det pågældende år. En proportional beskatning af sådanne indtægter forekommer derfor mere hensigtsmæssig. Denne opfattelse har da også fundet udtryk såvel i skattelovskommissionens betænkning som i marts- og majforslagene. Medens skattelovskommissionens forslag og majforslaget inddrog et betydeligt antal erhvervelser under den proportionale beskatning (kapitalvindingskatten), herunder flere erhvervelser, der efter gældende ret er skattefrie, var området for martsforslagets proportionale beskatning (den særlige indkomstskat) snævrere afgrænset. Den særlige indkomstskat i nærværende lovforslag omfatter foruden de avancer, der allerede efter lov om skatte-

fri afskrivninger m. v. skal beskattes med en proportional skat på 30 pct., kun indtægter, hvoraf der også efter martsforslaget skulle svares særlig indkomstskat.

Den særlige indkomstskat foreslås fastsat til 30 pct. af det beløb, hvormed summen af indtægter af den i afsnit II omhandlede art efter fradrag af eventuelle tab af samme art overstiger 1 000 kr. Overstiger de samlede tab summen af indtægterne, kan differencen (nettotabet) fuldt ud fradrages i den skattepligtige indkomst. Også ifølge afskrivningsloven kan eventuelle tab fuldt ud fratrækkes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

De indtægter, der foreslås henført til beskatning med særlig indkomstskat, kan opdeles i følgende grupper:

1) Indtægter, der i forvejen beskattes proportionalt.

Det drejer sig her om visse fortjenester, der omhandles i lov om skattefrie afskrivninger m. v.

Efter denne lovs § 6 skal der betales en ikke-fradragsberettiget indkomstskat på 30 pct. af fortjeneste ved afhændelse af maskiner, inventar og lignende driftsmidler, der udelukkende benyttes erhvervsmæssigt, når afhændelsen sker i forbindelse med afhændelse af den pågældende virksomhed. Samme indkomstskat skal betales af avance ved salg af skibe i forbindelse med afhændelse af rederivirksomhed, jfr. nævnte lovs § 13. Hvis der er foretaget ekstraafskrivning på bygninger, skal der også her betales 30 pct. indkomstskat af avancen ved salg, dog kun i det omfang den modsvarer samtlige afskrivninger (såvel almindelige afskrivninger som ekstraafskrivninger), jfr. nævnte lovs § 28.

Ved forslaget § 13 nr. 5 og 6 er de forannævnte avancer foreslået overført til beskatning med særlig indkomstskat.

2) Indtægter, der i forvejen indkomstbeskattes fuldt ud.

Disse indtægter omhandles i forslaget § 13 nr. 7 og 8. Det drejer sig dels om beløb, der ved en pensionsordnings ophør tilfalder arbejdsgiveren, dels om jubilæumsgaver og lignende éngangsydelser fra den skattepligtiges arbejdsgiver, hvis udbetalingen er begrundet i den *skattepligtiges* forhold.

3) Indtægter, der i forvejen indkomstbeskattes for halvdelen vedkommende.

Denne gruppe omfatter de i forslaget § 13 nr. 1-3 omhandlede fortjenester ved salg af good-will, patentrete, forfatter- og kunstnerret m. m. samt retten ifølge en udbytte-, forpagtnings- eller lejekontrakt. I overensstemmelse med marts-forslaget er bestemmelsen i § 13 nr. 3 formuleret således, at fortjenester ved salg af retten i henhold til en

udbytte- eller forpagtningskontrakt vil blive inddraget under beskatning, selv om retten ikke er tidsbegrænset.

Efter de hidtidige ligningslove kan erhververen af en good-will afskrive halvdelen af vederlaget over en periode af 5 år. Når hele fortjenesten ved salg foreslås beskattet med særlig indkomstskat, — hvad der forekommer naturligt, da fortjeneste ved salg af good-will ofte vil forekomme i forbindelse med samlet salg af maskiner m. v. — har man ment som modstykke hertil at måtte åbne adgang for køberen til fuldt ud at afskrive købesummen for good-will. En dertil sigtende bestemmelse findes i forslaget § 26, stk. 1, hvor afskrivningsperioden er fastsat til 10 år. Samme afskrivningsperiode fastsættes i § 26, stk. 2, med hensyn til vederlag for ikke-tidsbegrænsede rettigheder af den i § 13 nr. 3 omhandlede art. Vederlag for sådanne rettigheder kan efter gældende ret ikke gøres til genstand for afskrivning.

4) *Indtægter, der i forvejen er skattefrie.*

Der er her kun tale om en enkelt indkomstart, nemlig godtgørelse i anledning af fratræden af stilling.

Engangsubbetalinger fra en arbejdsgiver til en funktionær i forbindelse med fratrædelse af stilling beskattes fuldt ud i de tilfælde, hvor udbetalingen kan opfattes som en slags tillæg til den løn, som den pågældende har modtaget i de år, han har været ansat i virksomheden. Det kan imidlertid også forekomme, at en engangsubbetaling helt går fri for beskatning, nemlig hvis den kan betragtes som det, man kalder „erstatning for tab af stilling“. Skattefriheden begrundes i disse tilfælde med det synspunkt, at der er tale om vederlag for tab af indtægtskilde, altså for tab af fremtidige arbejdsindtægter. Det er i praksis ofte meget svært at afgøre, om en udbetaling er af den ene eller den anden art, og det forekommer ikke rimeligt, at fratrædelsesgodtgørelser skal underkastes så forskellig skattemæssig behandling på grundlag af så usikre kriterier. Bestemmelsen i § 13 nr. 4 tilsigter at gennemføre en rimelig og ensartet beskatning i alle tilfælde, hvor der ved fratræden af stilling udbetales et beløb, som overstiger den skattepligtiges sædvanlige aflønning.

Med hensyn til ikrafttrædelsestidspunktet for de forskellige bestemmelser i afsnit II bemærkes, at reglerne om særlig indkomstskat efter forslaget § 21 først finder anvendelse fra og med 1. januar 1958. For så vidt angår de avancer, der allerede efter afskrivningsloven skal beskattes med en proportional skat på 30 pct., har man dog fundet det

rimeligt at benytte den i denne lov fastsatte skæringsdato 15. september 1957.

Til de enkelte bestemmelser bemærkes følgende:

Til § 14.

Ved bestemmelsen i stk. 1 undtages fra den særlige indkomstskat avancer, som den skattepligtige indvinder ved afhændelser, der finder sted som et led i hans næringsvirksomhed eller i spekulationsejemed. Disse avancer skal således fortsat beskattes med almindelig indkomstskat. En tilsvarende bestemmelse findes i § 30, stk. 1, i lov om skattefrie afskrivninger m. v.

Som en anden undtagelse fra den særlige indkomstskat foreslås det i stk. 2, at opfindere m. fl. skal svare almindelig indkomstskat af vederlag, som de modtager ved afhændelse af opfindelser m. v., som de selv har gjort. Dette er i overensstemmelse med bestemmelserne i de tidligere ligningslove. Der er dog ved forslaget § 34 åbnet adgang til efter ansøgning at få ekstraordinært store indtægter, der er resultatet af et opfinderarbejde eller lignende, beskattet med særlig indkomstskat.

Til § 16.

Bestemmelserne om, at erstatnings- og forsikringssummer skal sidestilles med salgssummer, at gaveoverdragelse sidestilles med salg, og at erhvervelse ved arv eller gave sidestilles med køb, er i overensstemmelse med reglerne i lov om skattefrie afskrivninger m. v.

Til § 20.

Om baggrunden for denne bestemmelse henvises til bemærkningerne til § 11.

Afsnit III.

Andre bestemmelser.

Til de enkelte bestemmelser bemærkes følgende:

Til §§ 22 og 23.

Efter de gældende regler kan statsskatteansættelse af en hidtil ikke skattepligtig person kun foretages fra og med begyndelsen af et skattehalvår, og skattepligten ved skatteyderens flytning til udlandet vedvarer indtil udgangen af det skatteår, i hvilket fraflytningen sker. Forslaget regler går ud på, at skattepligten ved tilflytning skal indtræde ved begyndelsen af det efter tilflytningen følgende kvartal, idet man har fundet det ønskeligt at begrænse det tidsrum, i hvilket tilflyttere i henhold til de nugældende regler kan opholde sig her i landet uden at blive skattepligtige. Da personer,

der flytter til udlandet oftest kortere tid efter fraflytningen bliver skattepligtige i udlandet, har man endvidere fundet det rimeligt at foreslå, at skattepligten ved flytning til udlandet skal ophøre med udløbet af det kvartal, i hvilken fraflytningen har fundet sted.

Til § 24.

I denne bestemmelse foreslås, at forsikringselskaber, banker og andre virksomheder, der som et normalt led i deres almindelige virksomhed anbringer midler i offentlige obligationer samt private pantebreve og fordringer, skal være indkomstskattepligtige af gevinst ved afhændelse eller indfrielse, herunder udtrækning. For sådanne virksomheder udgør de nævnte gevinster en regelmæssigt tilbagevendende indtægt af samme karakter som egentlige renteindtægter. Man har derfor tidligere anset disse virksomheder for indkomstskattepligtige af indfrielsesgevinster; men denne fortolkning, der i mange år har været hævdet i praksis, er imidlertid for forsikringselskabers vedkommende underkendt af højesteret. Den foreslåede bestemmelse er udformet således, at den pålægger skattepligt af alle de fornævnte gevinster, og er i overensstemmelse med den tilsvarende regel i martsforslagets § 5, stk. 2 og 3, og majforslagets § 129, stk. 2.

Til § 25.

De gældende regler om beskatning af avance ved salg af good-will og tidsbegrænsede rettigheder, om fradragsret for tab ved salg af sådanne rettigheder samt om afskrivning af vederlag, der er betalt for sådanne rettigheder, foreslås ved § 25 opretholdt i alle tilfælde, hvor afhændelsen sker før 1. januar 1958. Ved afhændelse den 1. januar 1958 eller senere anvendes de foran omtalte regler i afsnit II om særlig indkomstskat og de hertil knyttede afskrivningsregler i § 26. Ved § 25 opretholdes endvidere de gældende regler om beskatning ved salg af maskiner m. v. før 15. september 1957. Efter dette tidspunkt anvendes reglerne i forslaget afsnit II og i afskrivningsloven.

Til § 26.

Herom henvises til bemærkningerne til afsnit II.

Til § 27.

I bestemmelsen foreslås der indført ret til fradrag i indkomsten af løbende bidrag til hjælpe- og understøttelsesfonds for en virksomheds funktionærer og arbejdere, samt ret til afskrivning over en periode af 5 år for éngangstilskud til sådanne fonds. Lignende regler findes både i marts- og i majforslaget, og bestemmelsen vil nu bl. a. kunne få

betydning for henlæggelser til sociale fonds, der oprettes i forbindelse med en udbyttedelingsordning. Man har dog ment at måtte gøre fradrags- eller afskrivningsretten betinget af, at fondens vedtægter godkendes af finansministeren. Det vil nemlig være vanskeligt i en lovbestemmelse at give udtømmende regler for, hvad der skal forstås ved en hjælpe- og understøttelsesfond.

Til § 28.

I bestemmelsen foreslås i overensstemmelse med marts- og majforslaget indført fradragsret for bidrag til børn født uden for ægteskab. Herved bliver sådanne bidrag behandlet på samme måde som bidrag til ægtefælle og ægtebørn i anledning af separation eller skilsmisse.

Til § 29.

I bestemmelsen foreslås i overensstemmelse med marts- og majforslaget indført ret til ved indkomstopgørelsen at fradrage udgifter til udarbejdelse (dette omfatter ikke leveomkostninger under udarbejdelsen) og trykning af doktordisputatser. Når man her gør undtagelse fra det almindelige skatteretlige princip, hvorefter uddannelsesomkostninger hverken kan fradrages eller afskrives ved indkomstopgørelsen, er dette begrundet med ønsket om at opmuntre til videnskabeligt arbejde.

Det bemærkes, at fradragsretten kun gælder, såfremt disputatsen antages, og at bestemmelsen går ud på at tillade udgifterne fradraget i det indkomstår, hvori disputatsen antages.

Til § 30.

I bestemmelsen foreslås i overensstemmelse med majforslagets § 15 nr. 7, at fradragsretten for løbende ydelser såsom aftægts- og underholdsydelser, som skatteyderen har forpligtet sig til at afholde, begrænses til de tilfælde, hvor han har påtaget sig forpligtelsen mod vederlag. En lignende begrænsning af fradragsretten — dog kun for så vidt angår ydelser til visse nære slægtninge — findes i martsforslagets § 14 nr. 6.

Efter de gældende regler er løbende årlige ydelser af denne art fradragsrettede, selv om grundlaget for forpligtelsen er et gaveløfte. Det er dog en betingelse for fradragsretten, at tilsagnet er givet i retlig forbindende form, og at ydelsen er tilsagt modtageren for dennes livstid eller dog på ubestemt tid. De gældende regler har utvivlsomt givet anledning til misbrug. Den omstændighed, at giverens skattebesparelse som følge af fradraget som regel vil være væsentlig større end modtagerens skattebyrde ved beskatningen af ydelsen, har sikker

ført til indgåelse af mange aftaler af denne art alene med det formål at opnå en skattebesparelse. Det er særlig betænkeligt, fordi det ofte vil være let for yderen at opnå frigørelse for en sådan forpligtelse, hvis parternes økonomiske forhold ændrer sig. Man har dog fundet det rimeligt, at ydelser, der er udredet før lovforslagets fremsættelse, skal kunne fradrages efter de hidtil gældende regler.

Hvis en løbende årlig ydelse efter bestemmelsen i forslagens § 30 ikke kan fratrækkes i indkomsten, skal forpligtelsens kapitalværdi efter forslagens § 37 ikke kunne fradrages ved formueopgørelsen. Det bemærkes i denne forbindelse, at kapitalværdien af retten til løbende årlige ydelser ikke er skattepligtig formue for den berettigede.

Til § 31.

Den gældende regel om adgang til at overføre underskud til de to følgende indkomstår foreslås her udvidet, således at den ikke alene som hidtil omfatter fuldt skattepligtige personer, men tillige alle andre skattepligtige, d. v. s. aktieselskaber, foreninger og institutioner m. v. Forslaget omfatter også tilfælde, hvor der kun foreligger begrænset skattepligt.

Den foreslåede bestemmelse er formuleret således, at den får tilbagevirkende kraft for de skatteydere, der efter reglen i ligningsloven for skatteåret 1957-58 ikke havde ret til at overføre underskud vedrørende dette skatteår.

Til § 32.

I denne bestemmelse foreslås de i ligningslovens § 5 fastsatte regler om nedslag i indkomstansættelsen for folkepensionister m. fl. ændret.

Ændringen er bl. a. foranlediget af, at der i § 35 foreslås fastsat nye regler om, hvilke personer der skattemæssigt skal behandles som familieforsørgere. Hvis disse regler gennemføres, vil et betydeligt antal skatteydere, der nu betragtes som forsørgere, blive behandlet som ikke-forsørgere. Det drejer sig om enlige personer, der har været gift, og som ikke har hjemmeværende børn. Hvis sådanne personer har egen husstand, anses de efter de gældende regler for familieforsørgere, medens de efter forslagens § 35 fremtidig skal betragtes som ikke-forsørgere. Dette vil under alle omstændigheder medføre visse skatteforhøjelser for de pågældende. For de personer i denne gruppe, der hidtil har fået nedslag efter reglerne i ligningslovens § 5, ville skatteforhøjelserne imidlertid blive særligt store, fordi forsørgere efter den gældende ligningslov får større nedslag end ikke-forsørgere. Man regner rent skønsmæssigt med, at omkring 165 000 skatteydere efter

forslagets § 35 vil miste deres forsørgerstilling, og et betydeligt antal af disse personer ville være berettiget til nedslag efter de gældende regler. For at begrænse skattestigningerne for denne sidste gruppe foreslås det fremtidig at indrømme ikke-forsørgere samme nedslag som forsørgere.

Endvidere foreslås reglerne for nedslagsbeløbenes beregning ændret.

Hvis de for skatteåret 1957-58 gældende nedslagsregler for forsørgere forlænges uændret, vil ægtepar, hvis indtægter udelukkende eller for den allervæsentligste dels vedkommende består af folke- eller invalidepension, komme ud for skattestigninger på indtil et halvt hundrede kroner som følge af de stigninger i folke- og invalidepensionen, der har fundet sted fra 1956 til 1957.

Siden nedslagsreglernes indførelse på ligningsloven for skatteåret 1948-49 er de hvert år ændret for at modvirke, at stigninger i alders- og invaliderenten skulle medføre skattestigninger for de nævnte grupper af skatteydere, og tilsvarende ændringer for skatteåret 1958-59 ville gøre det nødvendigt at forhøje såvel nedslagene som maksimalindkomsterne. En forhøjelse af nedslagene alene vil nemlig ikke være tilstrækkelig, idet begrænsningen af nedslagsbeløbet til *halvdelen* af forskellen mellem maksimalindkomsten og den skattepligtige indkomst normalt vil ramme også ægtepar, hvis indtægt udelukkende består af folke- eller invalidepension.

De gældende maksimalindkomstbeløb blev ved ligningsloven for skatteåret 1956-57 forhøjet til 11 000 kr., 10 000 kr. og 9 000 kr. henholdsvis i hovedstaden, i købstæderne m. v. og i landkommunerne. Et forslag om at forhøje disse beløb ved ligningsloven for skatteåret 1957-58 blev ikke gennemført, selv om de uforandrede maksimalindkomster medførte mindre skattestigninger for visse grupper af skatteydere, hvis indtægter for den allervæsentligste dels vedkommende bestod af alders- eller invaliderente. For skatteåret 1958-59 ville der blive tale om forhøjelser af maksimalindkomsterne på 800 kr., dersom skattestigninger for de omtalte folke- og invalidepensionister skulle undgås.

Imidlertid vil allerede de gældende maksimalindkomster medføre lempelse i beskatningen for en gruppe skatteydere med forholdsvis gode indtægtsforhold. Det drejer sig her om ægtepar, der har indtægt ved siden af folke- eller invalidepensionen, og hvis samlede indtægt ligger noget over den fulde indtægtsbestemte folke- eller invalidepension. Da bestemmelserne om fradrag i den indtægtsbestemte folke- og invalidepension som følge af indtægter af anden art er lempeligere end de

tilsvarende regler vedrørende alders- og invalide-
renten, vil disse ægtepar opnå en stigning i folke-
eller invalidepensionen, der er større end for andre
ægtepar, hvis eneste indtægt består i folke- eller
invalidepension.

Man har derfor fundet det rimeligt at foreslå de
gældende maksimalindkomster nedsat. For at
undgå, at disse nedsættelser skal forøge indkomst-
skatterne for de skatteydere, hvis indtægt alene
eller for den allervæsentligste dels vedkommende
består af folke- eller invalidepension, foreslås den
ved ligningsloven for skatteåret 1956-57 indførte
atfrappingsregel, hvorefter nedslagsbeløbet ikke kan
overstige *halvdelen* af forskellen mellem maksimal-
indkomsten og den skattepligtige indkomst, erstat-
tet med en bestemmelse om, at nedslagsbeløbet
ikke kan overstige den *fulde* forskel mellem maxi-
malindkomsten og den skattepligtige indkomst.
En lignende atfrappingsregel har været gældende
for skatteårene 1948-49—1955-56.

De for skatteåret 1957-58 gældende maksimal-
indkomster og nedslag for forsørgere og de for
skatteåret 1958-59 foreslåede beløb, der skal an-
vendes såvel for forsørgere som for ikke-forsørgere,
udgør:

	For skatteåret 1957-58	For skatteåret 1958-59
<i>Hovedstadsområdet:</i>	kr.	kr.
Maksimalindkomst	11 000	8 800
Nedslag	3 500	3 800
<i>Købstæder m. v.:</i>		
Maksimalindkomst	10 000	8 200
Nedslag	3 100	3 400
<i>Landkommunerne:</i>		
Maksimalindkomst	9 000	7 600
Nedslag	2 700	3 000

De foreslåede regler vil bevirke, at ægtepar, hvis
indtægter udelukkende eller for den allervæsentligste
dels vedkommende består af folke- eller invalide-
pension, vil undgå skattestigninger. For ægtepar
med lidt større indkomster vil de foreslåede regler
medføre skattestigninger. Disse skattestigninger
vil variere med indkomsten og for skatteydere, hvis
indtægter er uforandrede fra skatteåret 1957-58
til skatteåret 1958-59, andrage indtil ca. 400 kr.

For enlige skatteydere, der hidtil er beskattet
som forsørgere, men som efter reglerne i forslaget
§ 35 skal betragtes som ikke-forsørgere, vil beskate-
ningen efter skalaerne for ikke-forsørgere som
allerede nævnt medføre visse skattestigninger.
Herudover vil de foreslåede nedsættelser af maxi-
malindkomsterne bevirke, at disse skatteydere —
ligesom ægtepar — gennemgående vil få skatte-

forhøjelser, dersom deres skattepligtige indkom-
ster ligger mellem ca. 6 000 kr. og de hidtil gældende
maksimalindkomster.

De foreslåede bestemmelser vil endvidere berøre
ca. 15 000 enlige, der hidtil har fået nedslag som
ikke-forsørgere. Den omstændighed, at de pågæl-
dende nu skal have samme nedslag som forsørgere,
vil bevirke, at deres nedslag bliver større end efter
de gældende regler. Der vil derfor normalt blive
tale om skattnedsættelser i disse tilfælde. Endelig
vil et mindre antal ikke-forsørgere, som efter de
gældende regler ikke ville kunne få nedslag, opnå
dette efter forslagetets bestemmelser, fordi de nu
foreslåede maksimalindkomster er højere end
maksimalindkomsterne for ikke-forsørgere efter de
gældende regler.

Til § 33.

I denne bestemmelse foreslås det at opretholde
den bestående ordning, hvorefter skatteydere, der
første gang har etableret eller overtaget selvstændig
erhvervsvirksomhed, under visse betingelser kan
opnå bevillingsmæssig nedsættelse i den skatte-
pligtige indkomst. Den for skatteåret 1957-58
gældende regel, der findes i ligningslovens § 24,
kan anvendes, hvor etablering har fundet sted i
perioden mellem den 1. april 1951 og den 1. novem-
ber 1956. Det foreslås nu, at denne periode — lige-
som ved ligningsloven for skatteåret 1957-58 —
rykkes et år frem, medens reglerne i øvrigt ikke
ændres.

Til § 34.

Med hensyn til denne bestemmelse henvises til
bemærkningerne til § 14, stk. 2.

Til § 35.

Ved denne bestemmelse foreslås statsskatte-
lovens forsørgerbegreb ændret.

De gældende regler om, hvilke personer der skal
beskattes som forsørgere, har givet anledning til
kritik. Medens der har været almindelig enighed
om, at gifte mænd, der sambeskattes med hustruen,
skal betragtes som forsørgere, har der med hensyn
til spørgsmålet om, under hvilke omstændigheder
andre skatteydere skal kunne opnå forsørgerstilling,
gjort sig forskellige opfattelser gældende. Efter
de gældende regler opnår en person, der har været
gift, forsørgerstilling, når blot vedkommende har
egen husstand, d. v. s. egen lejlighed eller dog del
af en lejlighed, hvori den skattepligtige sædvanlig
tilbereder og indtager sine måltider. En forhen
gift person betragtes også som forsørger, hvis ved-
kommende har forsørgerpligt over for børn under
18 år. En person, der aldrig har været gift, anses
derimod kun som forsørger, hvis vedkommende

har både egen husstand og forsørgerpligt over for børn under 18 år. Det kræves yderligere, at børnene er „hjemmeværende“. Det må forekomme urimeligt, at betingelserne for at opnå forsørgerstilling er forskellige for forhen gifte og for ugifte, og det har navnlig givet anledning til kritik, at personer, der kun har sig selv at sørge for, bliver beskattet som forsørgere, blot fordi de har været gift og har egen husstand. I overensstemmelse med såvel marts- og majforslaget foreslås det derfor, at disse personer fremtidig skal beskattes som ikke-forsørgere.

For ugifte og forhen gifte, der har børn at forsørge, foreligger der derimod et særligt problem. Efter skattelovskommissionens forslag og efter majforslaget skulle dette problem løses ved at tildele sådanne personer særligt høje børnetilskud. Efter nærværende lovforslag, hvis udformning af forsørgerbegrebet er i overensstemmelse med martsforslagets § 34, søges problemet løst ved at stille de pågældende som forsørgere. Da den omstændighed, at en person har forsørgerpligt over for et barn, ikke er ensbetydende med, at han eller hun har den faktiske forsørgerbyrde, kræves det efter forslaget, at børnene enten skal være hjemmeværende eller i overvejende grad forsørges af den pågældende gennem bidrag, som ikke kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det kræves yderligere, at børnene skal være under 18 år.

Man har dog fundet det rimeligt ved bestemmelsen i stk. 2, 2. punktum, at åbne mulighed for, at skatteydere med børn over 18 år på tilsvarende betingelser stilles som forsørgere, når børnene er under uddannelse.

Endvidere skal der kunne indrømmes en skatteyder forsørgerstilling, når han underholder en nær pårørende. Det er en forudsætning, at denne er ude af stand til selv at sørge for sit underhold på grund af alderdom, svagelighed eller lignende forhold, f. eks. evnesvaghed.

Til § 38.

Bestemmelsen er overført fra majforslagets § 15 nr. 1, sidste punktum. Det forekommer ret hyppigt, at gaver ydes derved, at giveren påtager sig en gældsforpligtelse over for gavemodtageren og samtidig forpligter sig til at forrente gælden. Ud fra samme betragtninger som dem, der har ført til, at man har ment at burde nægte fradrag i indkomsten for løbende ydelser, påtaget uden vederlag, jfr. § 30 og bemærkningerne hertil, har man fundet det rettest at afskære muligheden for at nedbringe den skattepligtige indkomst ved fra-

drag af renter af gældsforpligtelser af den her omhandlede art.

Til § 39.

De her omhandlede bestemmelser om oplysningspligt er foranlediget af de ny regler i afsnit I om beskatning af bl. a. udbetalinger i henhold til kapitalpensionsordninger.

Til § 41.

De i denne bestemmelse foreslåede ændringer af afskrivningslovens §§ 6 og 28 er en konsekvens af de ny bestemmelser i afsnit II. Herudover har man foreslået enkelte supplerende bestemmelser. Ved ændringsforslag til § 22 fastslås det, at minimums-afskrivningsperioden for ombygningsudgifter m. v. skal være 10 år ligesom for bygninger. I den ny § 34 gives der regler for den skattemæssige behandling i tilfælde, hvor et aktiv overgår fra en benyttelsesform til en anden, f. eks. fra privat til udelukkende eller delvis erhvervsmæssig benyttelse. I den ny bestemmelse, der foreslås indsat som stk. 2 i § 37, fastslås det udtrykkelig, at en skattepligtig, der i tidligere indkomstår har afskrevet på en bygning, skal fortsætte afskrivningen med samme procentsats også efter afskrivningslovens ikrafttræden. Ændringerne til § 40, stk. 3 og 4, tilsigter at fastslå, at disse bestemmelser ikke er anvendelige på bygninger.

Til § 42.

I den af folketingsudvalget angående forslag til lov om fremme af udbyttedeling den 3. april 1957 afgivne betænkning anføres bl. a., at der i udvalget har „været drøftet forskellige muligheder for at give arbejdere og funktionærer ret til andele i udbytte i form af aktier og partialobligationer. Finansministeren har givet tilsagn om i forbindelse med forslag til ligningslov for skatteåret 1958-59 at ville stille forslag om lempelse af indkomstbeskatningen af udbytteandele, der på denne måde indgår i virksomhedens finansiering.“

Forslaget er udformet med den i afsnit II foreslåede ordning som forbillede.

Hvor der skal udredes særlig indkomstskat efter reglerne i afsnit II, vil den skattepligtige som regel få frigjort hele det skattepligtige beløb, således at skatten kan afholdes af dette. Derimod vil modtagerne af de nævnte aktier og obligationer ikke have mulighed for at udrede afgiften af de beløb, der tildeles dem på denne måde. Man har derfor fundet det hensigtsmæssigt at udforme beskatningsreglerne således, at afgiften indbetales af arbejds-giveren på arbejdstagerens vegne. Dette vil sige,

F. t. l. om påligningen af indkomst- og formueskat til staten m. m.

at arbejdsgiveren foruden det beløb, der udloddes i form af aktier og obligationer, må udlodde det kontante beløb, der medgår til dækning af afgiften. Denne udgør 30 pct. af det beløb, hvormed værdien af de aktier og obligationer, som de enkelte arbejdstagere får udstedt, overstiger 200 kr. Til gengæld fritages arbejdstagerne for at svare almindelig indkomstskat af de modtagne aktier og obligationer.

Det vil på indeværende tidspunkt ikke være

muligt i en lovbestemmelse at give udtømmende regler om de vilkår, der skal gælde for udstedelse af aktier og obligationer, som falder ind under den foreslåede ordning. Man har derfor fundet det rettest at foreskrive, at disse vilkår skal godkendes af finansministeren. Når ordningen har virket i nogen tid, og man har indhøstet de fornødne erfaringer, bør det overvejes, om rammerne for ordningen nærmere kan fastlægges ved lov.